Tef

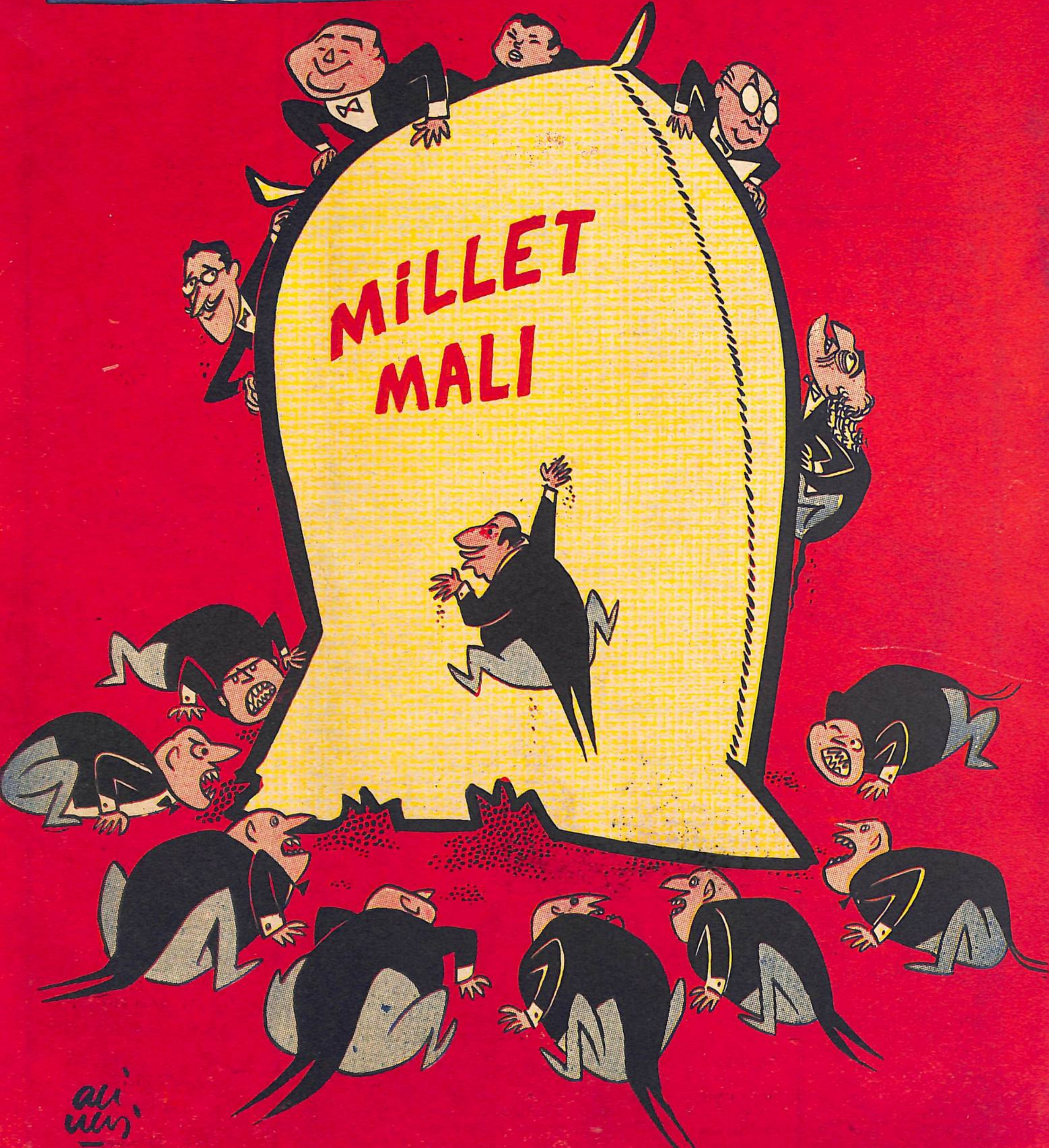

İDEAL ARKADAŞLARI

KORKUNÇ İFŞAAT!..

EDEPSİZLİĞİN.. REZALETİN, AVANTANIN VE LAVANTANIN 40 PARAYA OLDUĞU DEVİR..

DEVRİ SABIK

Piliç gibi kızları metazori arabalara atıp erkânı devlete zula eden Ahlâk nazırı - Şampanya havuzunda boğulan tanınmış aşiftelerden Nermin - Her gece Efendi hazretlerine hususi olarak yedirilen kudret helvası - Gece yarısından sonra oynatılan siyasî filimler vs. vs.

BU TEFRİKA YAKINDA

CACIK GAZETESİNDE

Hem oku hem ibret al!...

KORKMA SALİH dedim!

Sen bozulacağına Celâl - Refik - Adnan ve tayfası korksun.. Cevap vermeden önce burnunu çekti ve

DEDİ Kİ...

Beni Sen Bile KURTARAMAZSIN

Her satırında insanı iğrendiren bu romanı mutlâka okuyunuz

Küçük İlanlar

NEŞ'E ÇOCUĞU DAİMA GÜZEL YAPAR

Yavrunuzun böyle güzel olmasını istiyorsanız NEŞ'E konservesi yiyiniz

ÇOK UCUZA

GAYET LÜKS ve İTHAL MALI PEDİKÜR TAKIMI

ayaklarınızı şık ve zarif tutar..

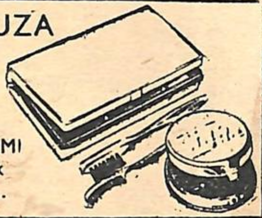

ACELE SATILIK CİNS KÖPEK

SAHİBİNİN ANİDEN ORTADAN TOZ OLMASI DOLAYISIYLA TASMASIYLA BERABER SATILIKTIR

ÇOK TECRÜBELİ

BİR SPİKER İŞ ARIYOR

Her türlü yalan haberi en doğru olarak okur, patronlarına çay kahve söyler, bir oturuşta 4 saat konuşur, traşı dinlenir.

MÜRACAAT SABIKLAR KIRAATHANESİNE

İŞTE KELEPİR!.

Sabık bir umum müdürün çok temiz kullanılmış makinesi sarışın ve çok güzel katibesiyle birlikte acele satılıktır.

MÜRACAAT - Mahmureye

AYAĞINIZIN KADEMİ YOKSA KABAHAT BİZDE Mİ?

KADEM TABAN ASTARLARI

Manyakol GELDİ

İçtikçe Bozul Bozuldukça İç!..

Her isteyene verilmez.

ANA SÜTÜNE EN YAKIN MAMA

Yine Ana sütüdür

SÜTÇÜNÜZDEN İSTEYİNİZ!.

Bir dinle sonra karar ver!

"SABIK.. YEDEK BANDLI TEYP gizlice satılıktır İçindeki malûmat sizi posta etmelerine kâfidir

ALAN ENAYİDİR

Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR:

Adnan Tahir
Adnan Veli
Alplâçin
Aziz Nesin
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rıfat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Süavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER:

Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Bayram Küçük
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Ratip Tahir Burak
Şadi Dinççağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan

★

KLİŞELER AR KLİŞE ATÖLYESİ

KAPAK BASKISI AR-EL MATBAASI

DİZGİ VE TERTİP EKSPRES

Fiatı: 100 kuruştur.

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Tef

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : . . . . . . ERTEM EGİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : . . . . FERRUH DOGAN
Yanıksaraylar sokak Esen Han - Cağaloğlu. Telefon: 27 34 40

CİLT : 1 * 29 HAZİRAN 1960 ÇARŞAMBA * SAYI : 2

BAŞYAZI

Hürriyete Doğru...

Hürriyet geldi.

Hürriyet 1908'de de gelmişti... Hürriyet 1950'de de gelmişti. Ama hürriyet; park yapılmaz levhasının konduğu kaldırım kenarına otomobil bırakmak, sigara içilmez denilen yerde sigara içmek, otobüse ön kapısından binmek olunca, gider.

Hürriyet; parti rozetleri idarî aristokrasi, parti hizmeti, kârlı yatırım olunca, gider.

Hürriyet, kartvizitler, diploma, ehliyetlere ölçü hısımlık derecesi olunca, gider.

Hürriyet; din serbestliği arapça ezan, köy öğretmenini gâvur diye taşlamak olunca, gider.

Hürriyet; çalınmış paraların, çiğnenmiş hakların, işlenmiş suçların hesabı sorulmazsa, gider.

Hürriyet; mideleri ile yazan, mideleri ile konuşan ülserli kafalar, fikir diye, politika diye ortalıkta dolaşırsa, gider.

★

Biz, Osmanlı Tarihimizle Batıyı ne kadar titretmişsek, Cumhuriyet Tarihimizle o kadar şaşırttık. 1950'nin adı, beyaz ihtilâl idi. 1960'a da en güzel ismi gene Batı buldu: Kibar İhtilâl!

Şimdi bizim vazifemiz bu güzel, temiz harekete lâyık olmaktır. Silâhlı kuvvetlerimizin bize hediye ettiği bu hürriyeti kaybetmiyelim. Artık Türkiyemizi hürriyetin gelip gittiği turistik bir istasyon olmaktan kurtaralım. Hürriyetin çok zor elde edilip, çok kolay kaybedildiği, siyasî tarihin alfabesidir. Çıktığımız bu aydınlıktan gene karanlığa düşmeyelim.

Yayasından şoförüne, işçisinden köylüsüne, öğrenciden öğretmenine, gazeteciden profesörüne kadar hepimizi bekliyen ağır fakat zevkli vazifeler var. Bir ahlâk ve fazilet devrini yaratmak bizim elimizde şimdi. Akşam, başınızı yastığa koyduğunuz zaman lûtfen kendinize sorunuz:

«— Ben bugün Türkiyemizin İkinci Cumhuriyeti için ne yaptım?»

Bir memlekette nöbet yalnız hudutlarda beklenmez. Şimdi hepimiz nöbete çağırıldık. Biz şimdi memleketin silâhsız kuvvetleriyiz. Vazifemiz, Silâhlı Kuvvetlerimizin yanında yeralmaktır.

Hürriyete sahibolmanın, sorumluluklarımızı bilmekten başlayacağını unutmayalım. Hürriyeti kazanmak için ne kadar öfkelenmişsek, kaybetmemek için de en az o kadar öfkelenmemiz gerekiyor.

Ne olursunuz; hürriyet diye, hürriyet diye, hürriyeti tepelemiyelim.

TEF

Bay KODAMAN'ın kartı

YAZAN AZİZ NESİN

Bu olay Ankara Palas'ın lokantasında geçer.

Haşâ huzurunuzdan, adını ağzıma almak istemediğim sâbıklardan birisi bir masada oturmuş yemek yiyor. Bu adam, nurlu kalkınma sayesinde, cebindeki her iki buçuk lira, on yıllık D.P. iktidarı zamanında, 25 milyon lira olanlardan biridir. Güzel kadın eksperi sayılır, ama güzel kadınlarla kendisi için değil, daha çok kendi kendilerine «erkek iktidar» diyen efendileri için ilgilenir.

Lokanta pek kalabalık değildir. D.P.li kodamanın masasının az ötesindeki masada bir başka adam tek başına oturmuş, yemeğin üstüne kahveyle püro içiyor. Püronun dumanları, kodamanın üstüne doğru geliyor. Püro dumanının ağır kokusundan, Sayın Bay Kodaman tedirgindir. Yüzünü buruşturup, burnunu kıvırıp durmaktadır.

İşte, ak evrimden bir hafta kadar önce birgün, Ankara Palas lokantasında durum budur. Bundan sonra olanları anlatalım.

Bay Kodaman, yayılan puro dumanının kokusundan öyle tedirgin oldu ki, garsonu yardımına çağırdı:

— Garson!

— Buyrun beyefendi.

— Git, şu adama söyle, pürosunu söndürsün.

— Söyliyeyim efendim.

Garson gitti. Püro içen adama:

— Şu masadaki Bey, püro dumanının kokusundan rahatsız oluyor efendim.

Adam, hiç istifini bozmadan pürosundan bir soluk daha çekip dumanını havaya savurdu.

Bay Kodaman sinirlendi. Bu ne kendini bilmezin biriydi. Yoksa kendisini tanımamış mıydı? Bunca yıl bakanlık yapmış, gazetelerde resimleri çıkmış, cebindeki her iki buçuk lirayı, yerli demokrasi yüzü suyuna yirmi beş milyon lira yapmış, bir gazetenin foto muhabirini dövmüş, memlekete bunca büyük hizmetleri geçmişti. Nasıl olurdu bu?

— Buyrun Beyefendi.

— Şu adama bir daha söyle, pürosunu söndürsün, kokusundan rahatsız oluyorum.

Garson gitti. Püro içene:

— Efendim, dedi. Demin size haber gönderen Bey, püronuzu söndürmenizi rica ediyor.

Adam hiç oralı olmadan pürosundan derin bir soluk çekip, dumanını havaya savurdu. Bay Kodaman küplere biniyordu. Herhalde, kim olduğunu bilmiyordu. Şu saygısıza haddini bildirmeliydi. Cebinden kartını çıkardı:

— Garson!

— Buyrun efendim.

— Şu kartımı al, o adama götür ve, söyle o püroyu da söndürsün.

Garson, Bay Kodamanın kartını püro içene götürdü. Adam kartı aldı, okumadan cebine attı. Yine keyifli keyifli pürosundan bir soluk çekip dumanını savurdu.

Bay Kodaman'ın içine bir kurt düşmüştü. Bu adam kim ola?.. İster misin, henüz tanışmadığı, önemli biri olsun. Başka türlü, bu cesareti nasıl gösterebilirdi? Ama o, bu siyasî çetenin bütün elebaşıları ile sıkı fıkı dosttu. Öyleyse, bu küstah kimdi? Çok merak ediyordu.

— Garsoon! diye seslendi.

— Buyrun efendim.

— Oğlum, püro içen beye git, kim olduğunu öğrenmek istediğimi söyle.

— Başüstüne.

Garson, püro içen adama gitti:

— Efendim, dedi, size demin denberi haber gönderen Bey, kim olduğunuzu öğrenmek istiyor.

Adam, elini ceket cebine attı. Az önce garsonun getirdiği kartı oraya koymuştu. O kartı çıkarıp garsona uzattı. Garson da bu adamın kim olduğunu çok merak etmişti. Onun için elindeki kartı gözucuyla okudu. Kartın üzerinde yazılı adı okuyunca dehşete düştü:

Kim olduğunu bilmediği Bay Kodaman'a kartı uzatırken:

— Aman beyefendi, dedi. Ne olur bu adamla bir gürültü çıkarmayın, sizin için sonu kötü olur.

Bay Kodaman:

— Kim olduğunu biliyor musun? diye sordu.

Garson:

— Kartını okudum da öğrendim, dedi. Namussuz, rezilin biridir. Yine (.....)e karı getirmiş olacak. Bu alçağın şerrinden milleti Allah korusun. Bildiğiniz gibi değil Beyefendi. Susun da efendilik sizde kalsın.

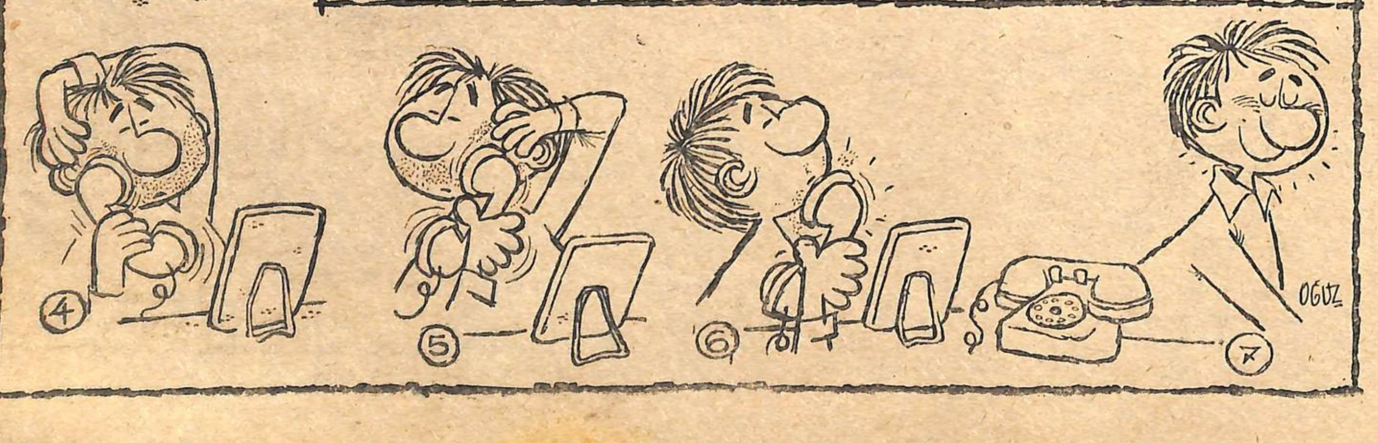

İŞ ADAMI

Sabıkların yabancı bandırada çalışan gemileri var. -Gazeteler

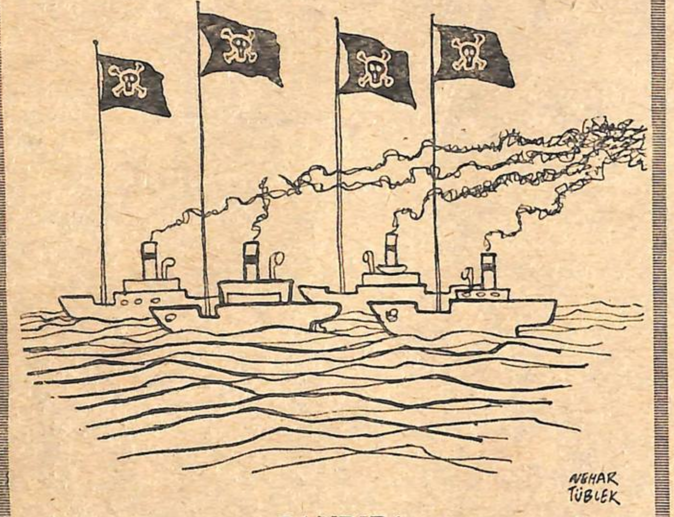

BANDIRA

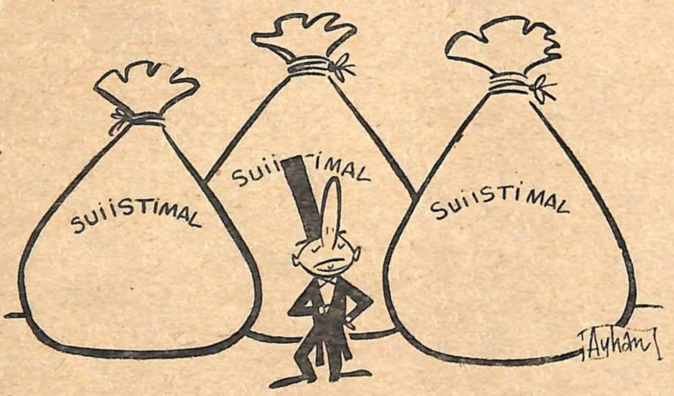

— Küçük dağları ben yarattım!..

Çetin Altan

Gedikli çavuşla, gencecik karısı; parmaklarında nişanlandıkları gün taktıkları yüzükler. Belki de şimdiye kadar hiç çıkarmamışlar. Şimdi çıkarıyorlar; hatırası büyük iki mütevazi halka... Kutsal bir inancın, bir memleket sevgisinin içten kaynayan billûr bir ifadesi olarak hazineye veriyorlar... Biribirine bağlanmış iki nişan yüzüğü... İçlerinde aynı tarih ve iki isim.

Dul bir kadın, parmağında kocasının bir ömrü kaplayan yadigârı... Çıkarıyor yüzüğünü; mütebessim son bir bakış ve veriyor yüzüğü...

Bebeğinin omuzundaki altını alıp gelenler, yatağının altında sakladığı son ziyneti kapıp gelenler...

Yüzgörümlüğü iğnesini getirenler, tek serveti üç bileziği getirenler...

Niçin getiriyorlar, tafra satmak için mi, hamasi bir övünmeyle ortaya çıkmak için mi? Hayır... Sadece inandıkları için, bu memleketi sevdikleri için, bu memleketin çocukları oldukları için...

Türkiye işte bunlardır... Cephelerde hayatlarını verenler, her meşakkate göğüs gerenler, en sıkıntılı zamanlarda kuyruklarda ekmek bekleyenler bunlardır. Memleket aşkını politika borsasında pey diye öne sürmeden, karşılık beklemeden, çalım satmadan severler bu vatanı...

Gün gelir oğullarını verirler, gün gelir kocalarını verirler, gün gelir yüzüklerini, gün gelir bileziklerini, gün gelir nafakalarını verirler...

Bunlar gerçek Türkiye'dir. Türkiye bunların yüzü suyu hürmetine durur ayakta..

Binlerce insan diziliyor kapıya... Ellerinde, ömürlerinin en güzel süsü, nişan yüzükleri, dededen kalma çeyrek altınlar, aile hatıraları...

Genç, ihtiyar, fakir kişiler, orta halli kişiler... Devletin kurutulmuş hazinesine yardıma koşuyorlar...

Dün karşılığı ödenmeden evleri yıkılanlar bunlardı, dün hakikatleri söyledikçe görülen lüzum üzerine şehirlerden sürülenler bunlardı...

Bunların pek çoğu ömründe bir gece pavyonuna gitmedi... Pek çoğu, on beşte bir sinemanın zevkini muskalaştırarak yaşadı.

Hastahane kapılarında bükük boyunla nöbet bekleyenler, dairelerde istidalarına cevap dahi verilmeyenler, bayramlarda cop yiyenler bunlardır.

Ellerinde, parmaklarından çıkardıkları yüzükler geliyorlar...

Bu tabloyu görüyor ve yaşıyoruz...

Ve sormuyoruz:

— Aylık geliratını, ceplerine sığmayacağı için, çek defterlerinde taşıyanlar neredeler?

Onlar, vatan aşkından çok, bir çıkara para yatırırlar. Onlar için bütün dünya lügatleri bir kelimeden ibarettir: Para..

Ne kuyrukta beklerler, ne hastahane önünde nöbet tutarlar... Ne iş yaparlar, kaç saat çalışırlar, ne kazanırlar pek belli değildir...

Gene de bunların üzerinde durmuyoruz; hattâ döviz avantalarıyla, vergi oyunlarını dahi hoş görüyoruz. Yalnız unutmasınlar ki onlar da bu vatanda yaşıyorlar ve bu vatandan geçiniyorlar. Anladık onlar için her şey paradır; ancak hatırlatmak isteriz: Bu dünyada bazan utanma diye de birşey vardır.

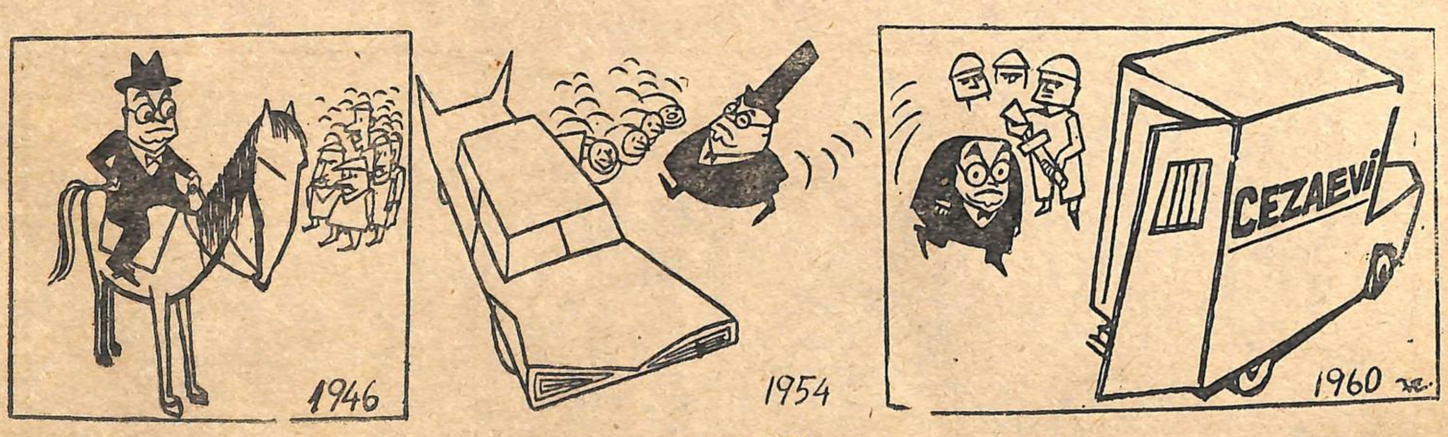

BIR YOLCU!..

Kapıdan havlayarak girdi. Gazeteden bir şikâyeti olduğu aşikârdı. Alışmıştık. Sâbık iktidar idarecileri de, gazetede hoşlanmadıkları bir yazı çıkınca, hemen böyle ağızlarından salyalar akarak koşar, havlayarak üstümüze çullanırlardı. Bu sebeple girişteki şiddeti yadırgamadık.

Fakaaat... Koca köpek ağzını açıp da insan gibi konuşmağa başlayınca, birden yerlerimizden fırladık. Köpek konuşuyordu. Evet, bir köpek basbayağı konuşuyordu işte.

Kekeliyerek:

— Sizzz, dedik, ko ko ko konuşuyorsunuz ga ga galiba...

Köpek hiddetle cevap verdi:

— Ne sandınız ya. Tabiî konuşuyorum. Daha konuşacağım da. Nedir bu gazetelerin rezaleti? Doğru yazı yazmasını bilmez misiniz siz? Sonra da papuç kadar dille «Basın hürriyeti, basın hürriyeti» diye feryadı basarsınız.

Kendisinin sâbık iktidara mensup olduğunu, sözünden ve tezinden anlamıştık.

— Rica ederiz, hiddetlenmeyin ,dedik.

Ancak, kendisine ne sıfatla hitap edeceğimizi de bir türlü kestiremiyorduk. Arkadaşlardan en akıllısı atıldı:

— Sayın Bay Köpek, dedi, önce bir köşeye oturun da sâkin sâkin konuşalım.

Köpek «sayın» sıfatiyle yumuşamıştı. Olduğu yere arka ayakları üstüne çöküverdi.

— Buyurun, sizi dinliyoruz.

— Efendim, gazetelerden, gazetecilerden şikâyetçiyim. Yalan yanlış şeyler yazıyorlar benim için.

Hoppala!.. Bu da sâbıklardandı demek..

— İyi anlıyamadık da. Sizin hakkınızda yazı mı çıkıyor gazetelerde?

Köpek birden kafasını salladı ve tasması içinde sakladığı gazeteleri uzattı:

— İşte alın da okuyun! Ne bu: «Afganistan Kralı tarafından sâkıt Cumhurbaşkanı Bayar'a hediye edilen köpeği, Bayar 10 bin liraya Hayvanat bahçesine satmış»... Doğru mu bu haber?

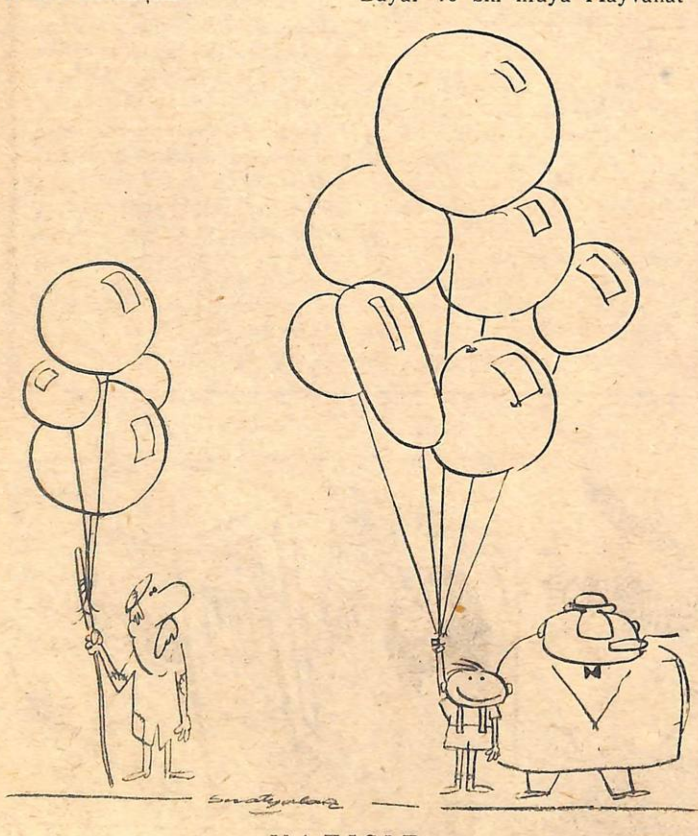

YAZISIZ

— Ayyy yoksa siz?

— Tabiî ya, ben bu yazıda adı geçen köpeğim işte!..

Saf bir arkadaş «Hangisi» diye soruvermez mi? Allahtan ki, köpek duymadı da, yeniden sinirlenmesinin önüne geçildi.

— Evet, ne yanlış var bu yazıda?

— Hangi birini söyleyeyim.. Bir kere Türkçe yanlışı var. «Sâkıt» ne demek?.. «Sukut»tan geliyor, değil mi? Bu Arapça kelime yerine Türkçesini kullansanız olmaz mı?

— Yani?

— Yani «düşmek»ten «düşük» demeniz lâzım. Sâkıt Arapça, Cumhurbaşkanı Türkçe. Olmaz böyle şey. «Düşük Cumhurbaşkanı» dersiniz, olur biter.

— Haklısınız. Bundan sonra öyle yazalım.

— Durun, daha bitmedi. Ne diyorsunuz haberde: «Bayar 10 bin liraya Hayvanat...» Yanlış, hem de büyük yanlış... Bayar beni 10 bine değil, tam 20 bin liraya sattı.

— Affedersiniz, düzeltiriz yarın. Ne yapalım, köpeklere ait haber kaynaklarımız biraz zayıf da.

— Tabiî, kaç yıldır aleyhlerine yaza yaza köpekler içinde bir tek dostunuz bile kalmadı. Sonraaa?

— Daha mı var?

— Ne sandınız ya... Sâbıkların bunca suçu, bunca hırsızlığı, bunca yolsuzluğu varken, mühim habermiş gibi sırf benim satılışımı yazmanız doğru mu? Ben satılan bir tek köpeğim. Ya bir de satın alınan köpeklerden bahsetsenize.

— Hay, hay, onu da yaparız.

— Durun, daha bitmedi. Ben şerefli, haysiyetli bir köpeğim. Adımı gazetelerde «Bayar'ın köpeği» diye yazmanıza nasıl sinirleniyorum, bilemezsiniz.

— İyi ama, daha önce hayvanları koruyan derneklere niçin başvurmadınız?

— Fırsat oldu mu beyim. Fırsat oldu mu? Bütün cemiyetlere derneklere, klüplere partizanlık sokmuşlardı. Bizim gibi dilsiz, sessiz köpeklere kıymet veriyorlar mıydı eski devirde?

— Siz de dilsiz iseniz... Sahi bu kadar konuştuk da, size insanca konuşmayı nasıl öğrendiğinizi sormadık.

— Hay, hay, söyleyeyim, ama adını açıklamak istemem. Sâbıklardan bazısı beni Bayar'ın yanında görünce, fazla ilgilenmişlerdi, anlaştık, onlar bana insanca öğrettiler, ben de onlara köpekçe dersi verdim.

— Haa şu mesele... Şimdi anlaşıldı... Sâbıkların, bilhassa Bayar'ın yanında fazlaca bulunduğunuza göre, ifşaatınız olabilir sizin.

— Pek yok. Çünkü benim bildiklerimi artık herkes biliyor. Afganistan'dan buraya hariciye kanalı ile geldiğimden, muamelelerimin tamamlanabilmesi için Fatin Rüştü'ye tam 180 dolar, 24 sterlin, 455 mark komisyon vermem icabetti. Bir de boynumdaki altın kakmalı, incili tasmayı söküp aldılar. Ama kime gitti, orasını bilemiyorum. Etrafım çok kalabalıktı o sırada.

— İyi günleriniz oldu muydu Bayar'ın yanında?

— Aaa hele Koraltan'ın da geldiği Çankaya âlemlerinde yaşadım doğrusu. Kurulan o şahane sofralardaki artıklardan öyle çok yiyordum ki, bir ara midemden rahatsızlandım. Neyse Allah razı olsun, Polatkan dövizimi ayarladı da, Avrupadan ekstra mama getirtebildim.

— Ya acı hatıranız?

— Hiç unutmam, bir gün köşkte kimse yokken, Menderes'in saç boyasını alıp tüylerime dökmeğe kalkışmıştım. Tevfik ileri yakaladı, öyle dövdü, öyle dövdü ki, dayanamadım, Menderese çıkıp «Ya o gider, ya ben» diye dayattım. Adam tutuyorlardı beyim, adam kayırma vardı. Beni harcadılar, satıp Hayvanat bahçesine yolladılar. O zaman çok söyledim, «Bu gidiş iyi gidiş değil, ayağınızı denk alın» dedim ama, dinlemediler. Zaten birkaç güne kadar istifa edecektim.

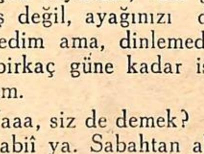

— Yaaa, siz de demek?

— Tabiî ya. Sabahtan akşama kadar gelip «İlle de V.C.ye gireceksin, adını radyoda okuyacağız» diye tutturuyorlardı: «İsviçrede sana kulübe yaptıracağız» diye kandırdılar. Meğer benim köpek kulübesi tahsisatımla kendilerine villâ yapmışlar. Kulübenin gittiğine mi yanarsın, V.C.ye girdiğine mi? Köpekliğimden utanıyorum valla...

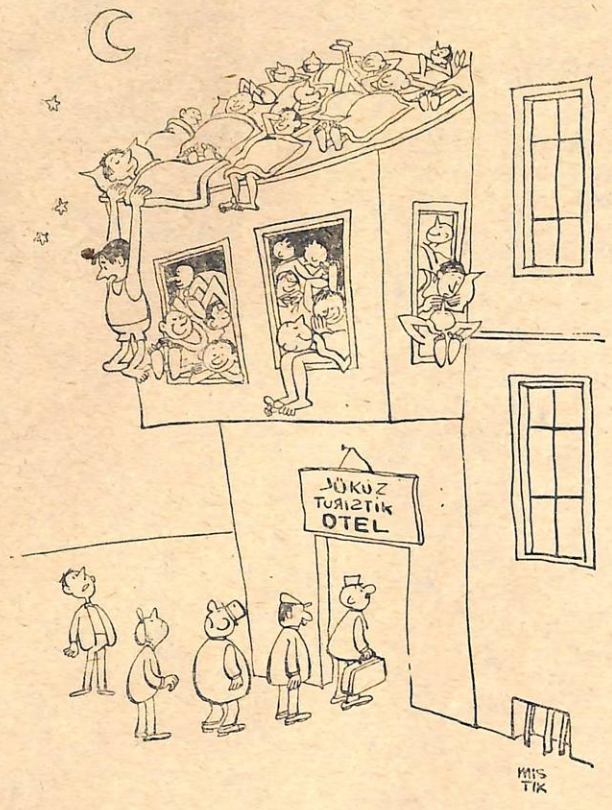

Saçaktaki — Eğer bir kişi daha alırsanız otelinizi terk etmek mecburiyetinde kalacağım.

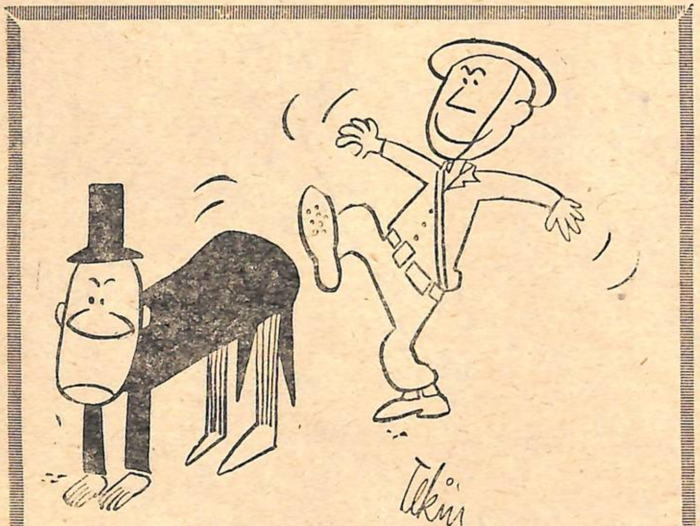

YAZISIZ

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Yere serilen eski iktidar için:

— Bindiği dalı kesiyordu! diyenler var.

Yanlış, yere serilen eski iktidar, Milletin tutunduğu dalların ağacını kökünden budamağa çabalıyordu.

Haklı olarak Millet, onun elini, kolunu budadı, kanun da elbette kökünü budayacaktır.

★

Sabah bir posta, öğle bir posta, günde enaz üç öğün küfür dinlerdik. Radyo söver, Ajans söver, sokakta hoparlörler, evde dalkavuk söverdi. Bir bakıma da yalan, iftira, saçma dinlemeye hüküm giymiştik.

Bir gece, Radyo Gazetesi yine abuksabuk söylenmeye başlayınca bir dost düğmeyi çevirip radyoyu susturdu:

— Şu adamlar perhiz etseler, diyeceğim ama, faydası olmaz, dedi.

Sorduk: — Ne perhizi?

Bize şu fıkrayı anlattı:

Kendini şâir sanan budalanın biri, karaladığı saçmaları Keçecizade İzzet Mollaya sundu. Molla bir gözatıp:

— Perhiz etseniz iyi olur, dedi.

Şâir geçinen ahmak evine döndü ve tam on beş gün sıkı perhiz etti ve bu on beş gün içinde karaladığı mısraları yine Mollaya götürdü. Molla okudu, kaşlarını çattı:

— Ben size perhiz ediniz demedim mi? diye haykırdı.

Adam şaşaladı:

— Onbeş gündür perhizdeyim.

— Perhizdesiniz de bu herzeleri nereden çıkarıyorsunuz?

★

Görülmemiş kalkınma... Muasır medeniliğin zirvesine ulaşma. Demokrasi dünyasında arttıkça artan itibar.

Bu palavraları dinlerken acı hakikat gözlerimizin önüne geliyordu.

Evi istimlâk edilen vatandaş, on parasız sokakta kalmıştı. Avrupada paramız geçer akçe olmaktan çıkmıştı. Yobazlık alıp yürümüş, Devlet hazinesinin dibine darı ekilmişti.

Bu fıkra da İzzet Mollanındır:

Paristen gelen bir zat: — Kan[illegible] gidin de Fransada görün, dedi, öyle büyük bir kandil ki, içinde kayıkla geziliyor.

Gülümseyerek sordular:

— O kandili dolduracak yağı nereden buluyorlar?

Molla cevap verdi:

— Bu zat yalan söyler, herkes çaresiz dinler, dinledikçe yüreklerinin yağı erir, kandil bu yağla dolar.

O yere serilenler yok mu, o yere serilenler: Yağımızı eritip kanımızı kurutuyorlardı.

★

Yere serilen eski iktidarın kabinesiyle, on yedinci yüzyıl ortalarındaki Divan Vezirleri arasında ne fark vardı?

Düşünmeyin, ben söyleyeyim: Hiç bir fark yoktu.

On yedinci yüzyıl ortalarında bütün vezirler kölelikten yetişmişti. Bir gün Divandan gelen birine sordular:

— Nereden geliyorsun?

Tereddütsüz şu cevabı verdi:

— Esir pazarından.

Köle olmasalardı, «Berbat Süleyman», «Lüks Nermin», «Kibar Hırsız» istedikleri gibi cirit atamazlardı.

MİSTER YÜZDE ON'UN MACERALARI

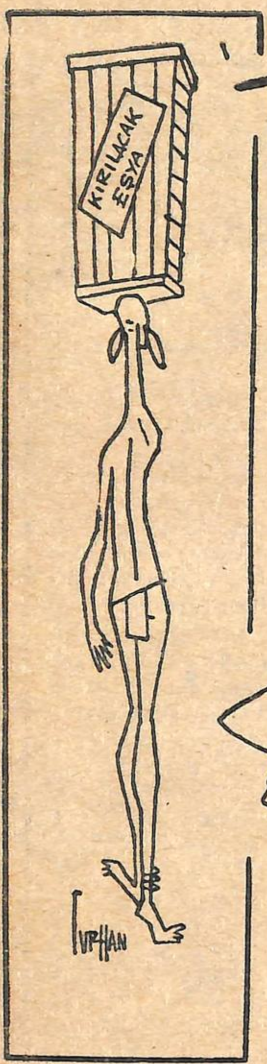

KIM, KIMDIR?..

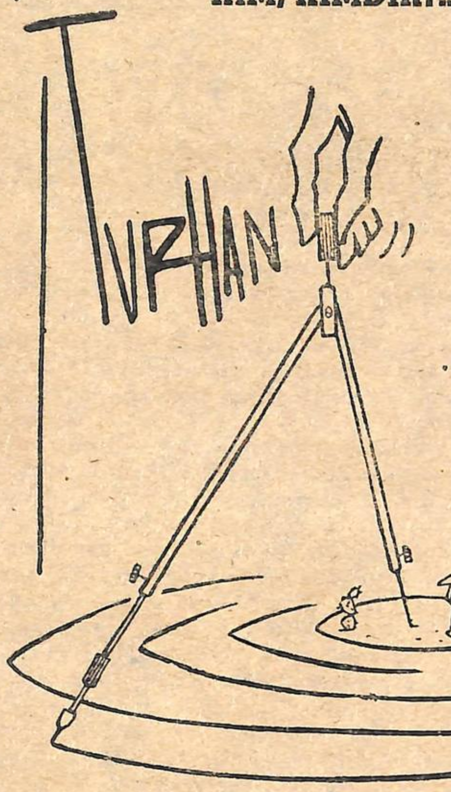

Turhan SELÇUK

1922'de Milâs'da doğdu. İlk karikatürü Adanada «Türk Sözü» gazetesinde neşredildi. Önceleri mizah mecmualarında, sonra Yeni İstanbul gazetesinde karikatürler çizdi. Şimdi Milliyet gazetesindedir. Avrupada ilk karikatürleri İtalyan «İl Travaso» mecmuası tarafından takdim edilmiştir. Daha sonra İsviçrenin «Cosmopress» Ajansı, karikatürlerini dünyaya yayınlamıştır. 1956'da Dünya Karikatür İkinciliği'ni kazandı. 1958'in En Güzel Karikatürleri Albümü'nün kapağında ve içerisinde dört karikatürü neşredildi. Daha sonra İngilterenin «Camera Press» Ajansiyle anlaşma yaptı. Son olarak dünyanın en seçkin mizah yayınlarını yapan «Diogenes Verlag» yayınevi, her yıl neşrettiği albüme Turhan'dan yedi karikatür istedi. Turhan, hikâyecilerimizden Füruzan Selçuk ile evlidir ve Aslı isminde bir kızları vardır.

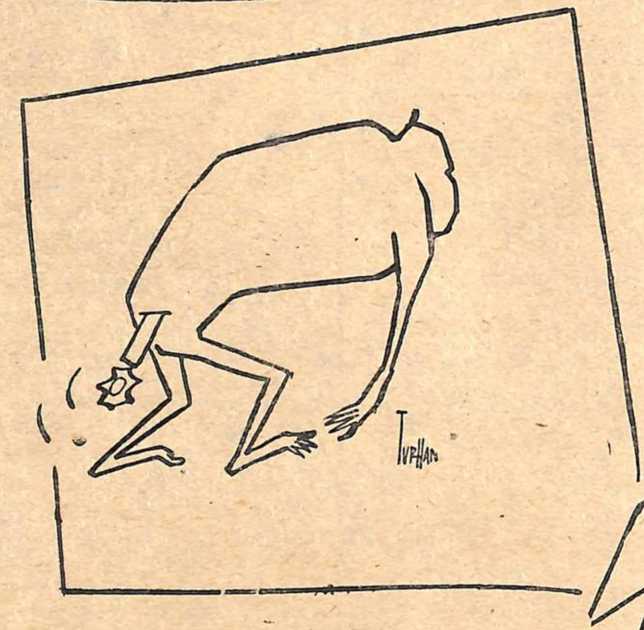

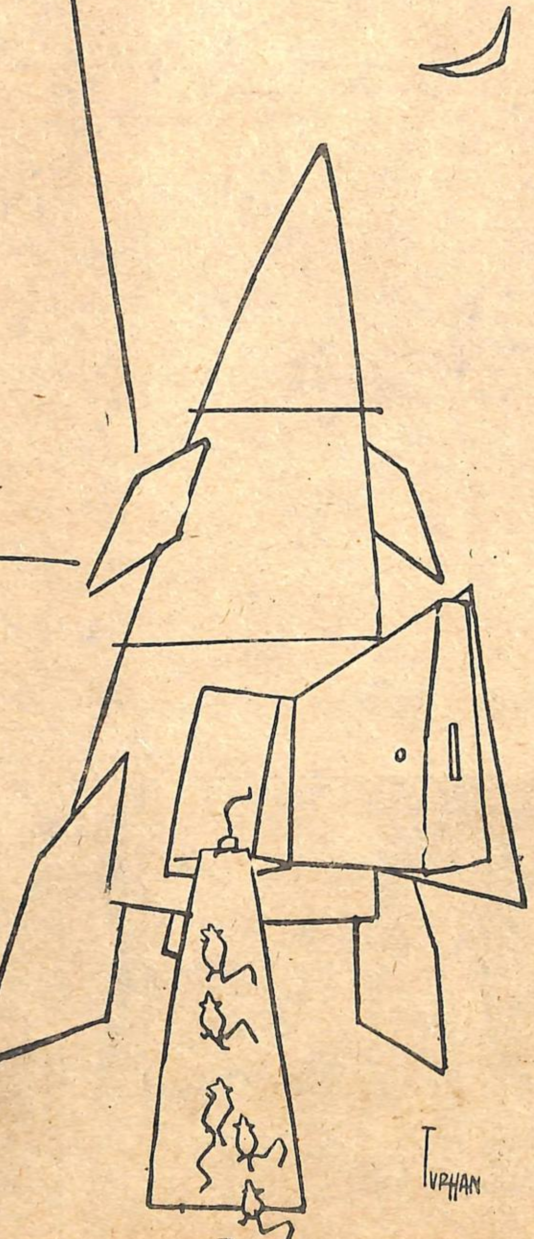

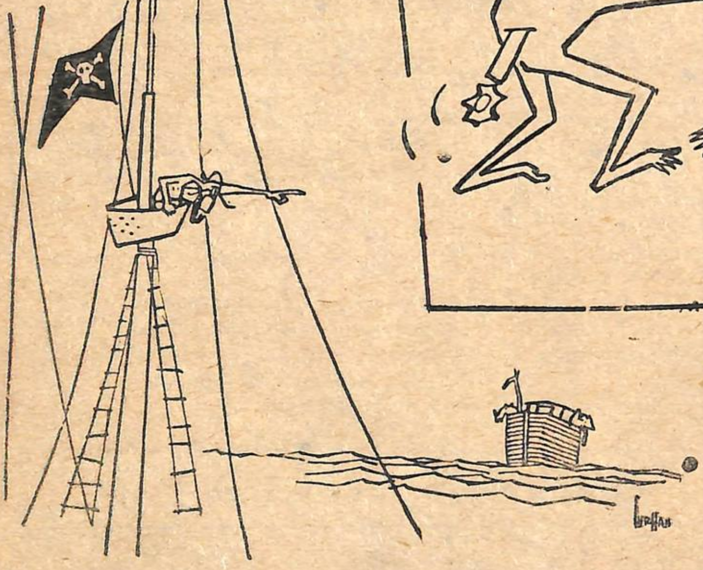

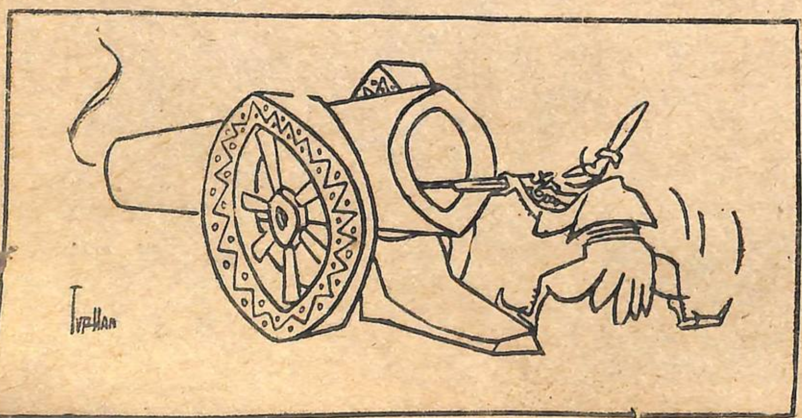

KARAGÖZ'ÜN KİLYOS SEFASI

adnan Veli

Eski Meclisin eski Başkanı, mehtap âlemlerine pek düşkündü. Bu yüzden Turizm Bankasının Kilyos'taki gazinosuna sık sık gider, yer içer, tabiî metelik ödemeden çıkar giderdi. Zaten Koraltan'ın Kilyos'a gittiğini haber alan keyif erbabı da arkasından oraya düşerdi. Böylelikle Kilyos'ta çabucak otuz kırk kişi toplanır, kadın âlemleri başlardı. Yine bir akşam, kadıncıl kodamanlardan Mithat Dülge, Koraltan'a yeni bir opera sanatkârını tanıtmıştı. Semahat, Koraltan'ın yanında oturuyor, eski iktidarın Fil Hamdi'si de el peşrevinden pek hazzediyordu:

— Sultanım benim. Ceylânım benim. Hamam peştemalım benim.

Masadakilerin hepsi de, Koraltan'ın sululuklarına katıla katıla gülüyorlardı. Zaten davetlilerin yarısı sadece gülmekle vazifelendirilmişlerdi. Gülmek demek nimet demekti.

Koraltan bir aralık yerinden kalktı. Yıkıla yıkıla tuvalete giderken, masadakilerden üç dört kişi de yerinden fırladı:

— Aman Beyefendimiz, bir arzunuz mu var efendimiz?

— Yüz numaraya gidiyorum.

— Aman muhterem büyüğümüz, madem yüz numaraya gideceksiniz de, biz kullarınızı niye haberdar etmiyorsunuz?

— Sizde akıl fikir yok ki. Karılardan baş kaldırıp da biraz da beni düşünseniz, bu adamın abdesti geldi mi gelmedi mi diye bir parça kafanızı çalıştırsanız olmaz mı? Görüyorsunuz, sabahtanberi içiyoruz burada.

— Ah beyefendimiz, vallahi çok affedersiniz. Bendeniz demin düşünmüştüm. Hattâ zatı âlinize de hatırlatacaktım ama, belki saygısızlık etmiş olurum diye...

— Saygısızlık olmaz. Herkes kendi üzerine düşen vazifeyi yapmalıdır. Hepimiz millet için çalışıyoruz. Bana hizmet etmek demek, milletin işlerini kolaylaştırmak demektir. Bahadır, hey Bahadır Dülger. Girsene koluma be...

— Başüstüne beyefendimiz.

— Hamdi Sancar, sen de öteki koluma gir.

— Başüstüne beyefendimiz.

Koraltanı iki kişi yürütüyorlardı. Hüseyin Ortakçıoğlu, koşarak tuvaletin kapısını açıp beyefendiyi buyur etti. Ama beyefendinin ayakta duracak hali yoktu. Tuvaletin kapısına gelince elleriyle duvara abandı. Bahadır Dülger:

— Beyefendimiz, çok affedersiniz, dedi. Pantolonun askısını mı çözmek gerekiyor, yoksa sadece pantolon düğmelerini mi?

— Düğmeleri çöz.

— Ah ne şeref, ne şeref beyefendimiz. Allah bu günleri de bize gösterdi çok şükür. Beyefendimiz siz hiç rahatsız olmayınız efendim.

Ötekiler de kollarından tutmuşlar, beyefendi biran önce rahata kavuşsun diye ellerinden geleni yapıyorlardı.

Koraltan, ihtiyacını gördükten sonra, ağzından salyalar akarak, Bahadır Dülgere tekrar seslendi:

— Düğmelerimi ilikle.

— Başüstüne beyefendimiz.

Beyefendi masasına dönerken, hem ağzından hem de burnundan soluyordu. Midesi şiştiği için ikiturken, Opera sanatkârı Semahat Dişlioğlu'nun göğsüne de bir eliyle abanmayı ihmal etmedi:

Rakı kadehinden bir yudum daha aldı, Mithat Dülge'ye dönerek:

— Yahu cacık bulunmaz mı burada Mithat!

— Bulunmaz olur mu beyefendimiz?

Üç milletvekili birden cacığa doğru koştu. Beyefendiye hizmet etme şerefini kimseler paylaşamıyordu. Mutfaktan alınan cacık eller üstünde beyefendiye takdim edildi. Koraltan cacıktan bir kaşık aldıktan sonra:

— Mithat, diye seslendi.

— Buyursunlar efendimiz.

— Cacıkta niye nane yok?

— Yok mu efendim? Ben bir sorayım? Şef... Şef garson, buraya gel. Cacıkta niye nane yok?

— Nane kalmamıştı mutfakta efendim.

Dülge yerinden fırladı. Garsonu kenara çekip kulağına eğildi:

— Beyefendiye nane yok denmez.

Şef garson biraz sesini alçalttı:

— Kusura bakmayın ama efendim, beyefendinin yalnız bu gazinoda yediği nanenin haddi hesabı yoktur.

— Sen karışma öyle şeylere... Sen biraz nane uydur.

— Başüstüne efendim.

Şef, içeri gidip durumu gazino müdürüne anlattı. Müdür telâşlandı. Ama çaresi yoktu. İster istemez

— Alo... Sarıyer Emniyet Âmirliği mi?

— Evet efendim, ben komiser muavini Hakkı.

— Hakkı Bey, burası Kilyos gazinosu. Türkiye Büyük Millet Meclisi Sayın Başkanı Sayın Refik Koraltan beyefendinin arzuları var.

— Buyurunuz efendim, emrediniz.

— Cacığa koymak için bir demet nane.

— Nane mi?

— Evet taze nane.

— Efendim Sarıyerde bütün dükkânlar kapanmıştır bu saatte.

— Açtır efendim. Beyoğlu Emniyet âmirliğine bildir. Onlar tedarik etsinler.

— Kilyos'a nasıl göndereceğiz naneyi?

— Emniyet Müdürlüğünden bir cip istesenize. Onu da ben mi öğreteyim?

— Başüstüne efendim. Ben şimdi nöbetçi müdürünü bulurum. Durumu arzederim. Nöbetçi müdürü de Beyoğlu ekibine emir verir. Beyoğlu ekibinden bir cip bize getirip naneyi teslim eder. Bendeniz de naneyi ilçe başkanının arabasıyla çabucak Kilyos'a iletirim efendim.

— Mersi.

Müdür telefonu kapadıktan sonra masaya sokularak durumu Mithat Dülgenin kulağına fısıldadı. Koraltan bunun farkına vardı:

— Mithat, fiskos etme. Nane nerede?

— Geliyormuş efendim. Yola çıkmış.

— Nane gelinceye kadar Semahat Hanımdan bir türkü rica etse nasıl olur.

Semahat Hanım biraz utandı:

— Ben türkü bilmem efendim Bendeniz Opera sanatkârıyım.

— Opera türkülerinden söyle halde. Şöyle mehtaba karşı bir çe bakalım.

Semahat hanım ezile büzüle aya ğa kalktı. Gazinonun parmaklığın doğru yürüdü. Rigoletto'dan bi arya söylemeye çalıştı. Koralta fazla yemek yediği için, burnun dan nefes alırken fazla hırıltı çıka rıyor, rahatlamak için de üst üst geyiriyordu. Arya bitince, keyif bir halde masadakilere döndü:

— Bu hanımın çok iyi sesi va dedi.

Dülge atıldı:

— Tabiî efendim. En kıymet sopranolarımızdandır.

— Soprano mu bunun yaptı iş?

— Evet efendim.

— Soprano'dan sonra hangi d receler gelir?

— Beyefendimiz, sopranodan so ra tenor, bariton ve bas gelir.

— Öyleyse ben bu Semahat h nımı iki derece terfi ettirerek B riton yaptım. Evrakını Vekâle yollasınlar, muamelesi tamamla sın.

Tepedeki ay yavaş yavaş uf doğru yaklaşıyordu.

Adnan Veli

— Düşeceksiniz, hem fe-

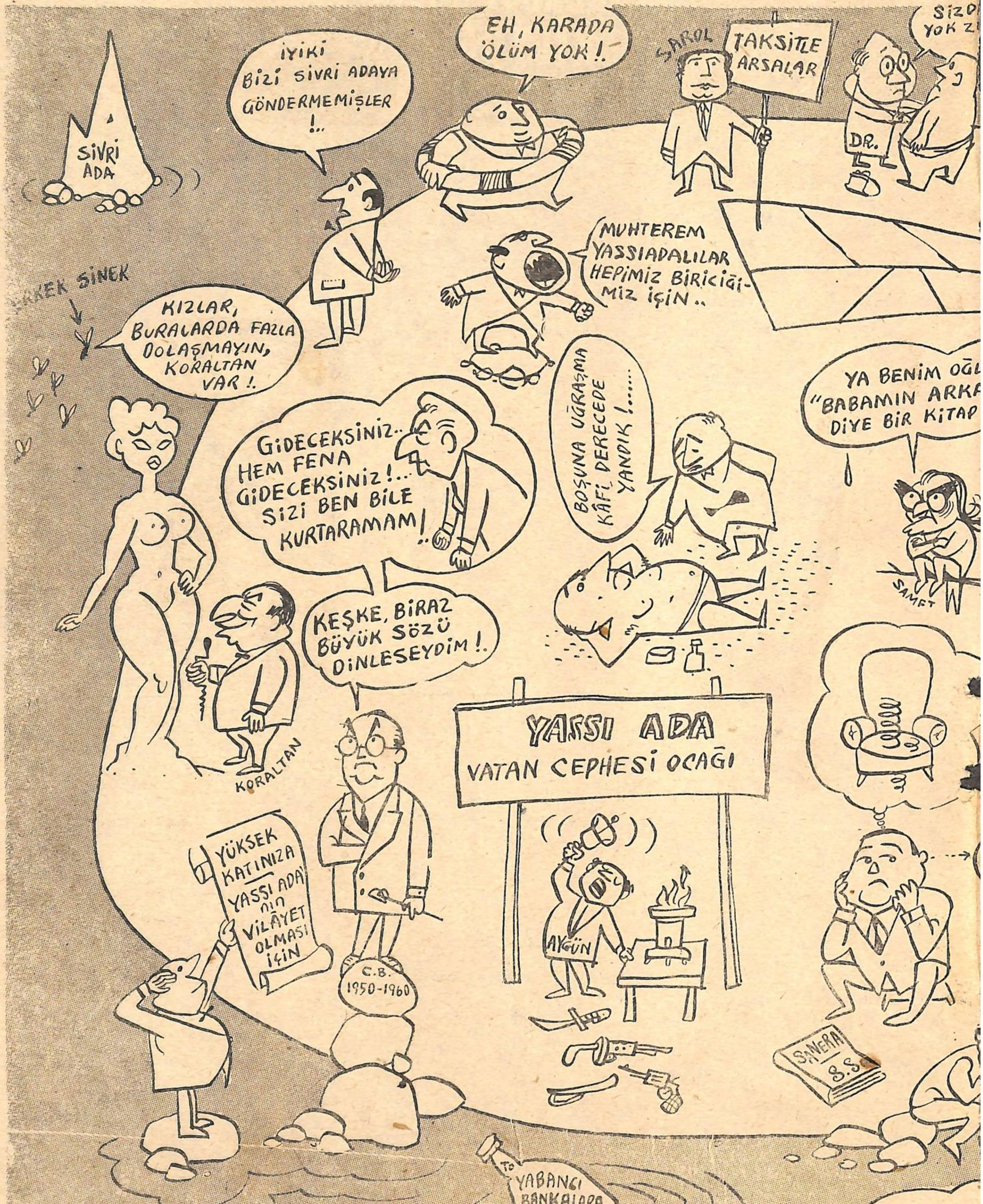

SİVRİ ADA
İYİKİ Bizi SİVRİ ADAYA GÖNDERMEMİŞLER !..
EH, KARADA ÖLÜM YOK !.
SAROL
TAKSİTLE ARSALAR
SİZD
YOK Z
DR.
MUHTEREM YASSIADALILAR HEPİMİZ BİRİCİĞİMİZ İÇİN..
RKEK SİNEK
KIZLAR, BURALARDA FAZLA DOLAŞMAYIN, KORALTAN VAR !.
BOŞUNA UĞRAŞMA KÂFİ DERECEDE YANDIK !......
YA BENİM OĞL "BABAMIN ARKA DİYE BİR KİTAP
GİDECEKSİNİZ.. HEM FENA GİDECEKSİNİZ!.. Sizi BEN BİLE KURTARAMAM!
SAMET
KEŞKE, BİRAZ BÜYÜK SÖZÜ DİNLESEYDİM!.
KORALTAN
YASSI ADA
VATAN CEPHESİ OCAĞI
AYGÜN
YÜKSEK KATINIZA YASSI ADA'nın VİLAYET OLMASI İÇİN
C.B. 1950-1960
S.S.
YABANCI BANKALARA
-KEŞKE, B
BİRAZ İ
FE

KÂLP
EKİ ŞAHİN
EFENDİ (!)
BEYEFENDİ TOPLANTIYA ÇAĞIRIYORLAR!
BOŞVERSENE ŞİMDİ DEMOKRASİ VAR!.
BAHADIR DÜLGER
YAYLÂCILAR
ADA SAHİLLERİNDE BEKLİYORUM!.
UM DA BİRGÜN
DAŞLARI,,
YAZARSA..
MONTE KRİSTO
TLABAR ÇİÇEK BAHÇESİ
B. BELGE
BUMİN..
% 10 ALIRIM! KALAFATCIĞIM!
İLERİ
FATİNCİM, ŞUNU KOPARSANA!
%10
%10
%10
BİLUMUM DENİZ MAHLUKÂTINA: BU CİVARDA DOLAŞMAK TEHLİKELİDİR!
BEYEFENDİ BASINA
SMAİL HAKKI VERSEYDİ!.

ikleri...

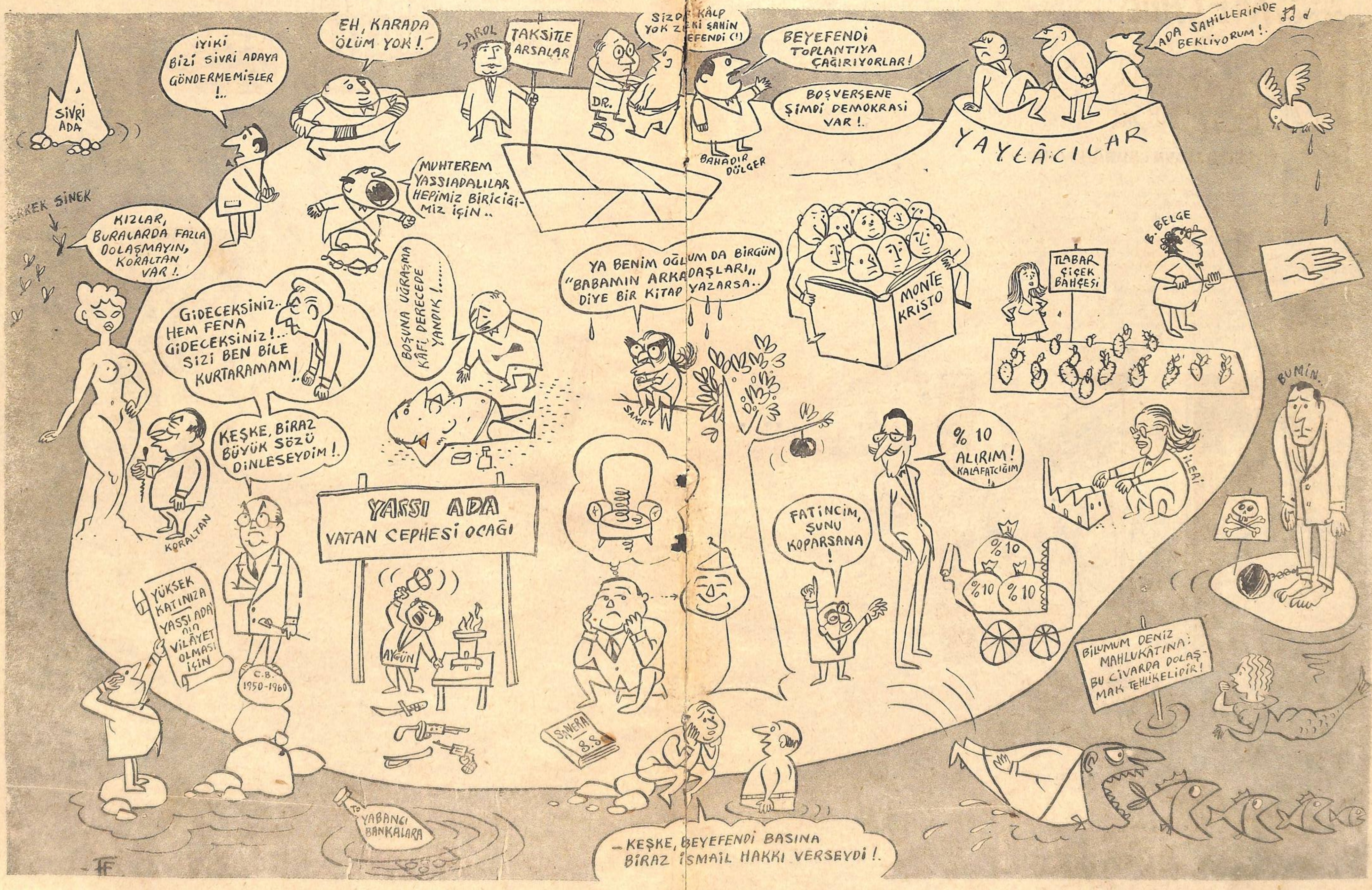

Ali Ulvi - Ferruh Doğan

Yassıada Şenlikleri...

İNSAN DENEN MEÇHUL...

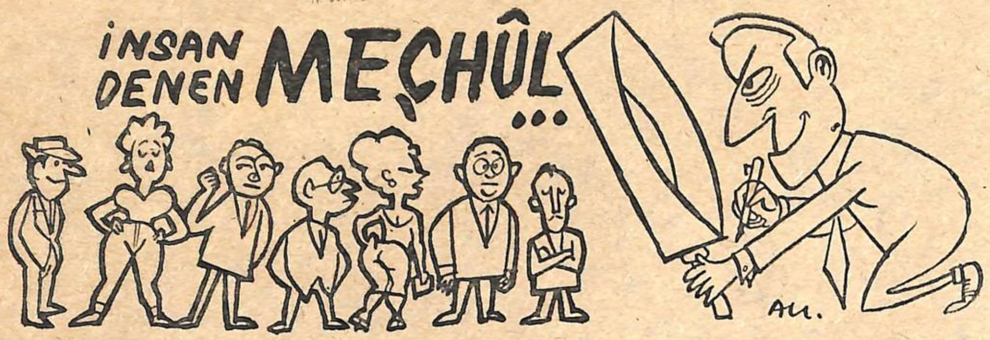

PITIGIRILLIDEN : ADNAN TAHİR

Felsefe Fakültesinin Psikoloji bölümünden yeni mezun olmuştu. Yıllardanberi üzerinde çalıştığı muazzam eser de aynı günlerde bitmişti aşağı yukarı. Psikanaliz konulu bir eserdi bu. Kitap halinde neşretmeğe muvaffak olduğu takdirde Belçika'daki Knokke le Zoute Üniversitesinde bir kürsü kazanacağından emindi. Baskı ve kâğıt masraflarını temin için herşeyden evvel çalışıp para kazanması icabediyordu. Şehrin en büyük otellerinden birine gece bekçisi olarak girdi. Otel hakikaten muazzamdı. Ruleti, bakarası, manej meraklıları için cins atları, avcılar için güvercinlerle dolu küçük bir ormanı, bir de ilâve tesis şeklinde çıplaklar kampı vardı. Bir psikolog için böyle bir otelin kapı dairesinden daha panoramik ve daha sinemaskop bir yer tasavvur edilemezdi.

İsmi bir yana, kapıcılık, hademelik, gece bekçiliği ve benzeri mesleklerin bu işte çalışanlara büyük imtiyazlar sağladığına hiç şüphe yoktu.

— Bana bir paket sigara alabilir misiniz? Teşekkür ederim. Üstü kalsın...

— Basit bir telgraf için sizi postahaneye kadar yordum. Kusura bakmayın. Üstü kalsın.

«Üstü kalsın» tâbirinin bu meslektekiler için pek mühim olmadığı tecrübeyle sâbitti. On kere postahaneye gitmekten, yirmi kere de sigara alıp her defasında «üstü kalsın»lara boyun kırmaktansa, günde yahut gecede iki defa bir daireden diğerine son derece mahrem mesajlar taşımak, günde iki erkeğe de dört kadın hakkında hususi surette bilgi vermek çok daha elverişliydi.

Gelişigüzel bir otel işçisi için bunların değeri sadece maddî. Fakat insan denen meçhulü malûm hale getirmek gayesiyle canlı iskeletlerin üzerine kat kat iğilen bir psikoloji mütehassısı için gece bekçiliği muhakkak ki fırsatların en büyüğü.

★

Masanın üzerinde iki telefon telefonların arasında da bir bloknot vardı. Filân saatte hareket etmek isteyenlerle falan saatte ilâç alması icabeden müşterilerin, bir de rezervasyon arzusunda bulunanların hüviyeti bu bloknota kaydediliyordu. Şahsî incelemeleri için bloknotun yanına kocaman bir müsvedde defteri koymuştu. Mesai saatleri dahilinde şahit olduğu psikolojik olayları bütün teferruatı ile derhal kaleme alıyor, böylece insan denen meçhulü yakından tanımak fırsatını zahmete katlanmaksızın elde etmiş oluyordu.

★

Bir gece yarısı dahilî telefon çalmıştı. Kalın bir ses evvelâ İspanyolca, sonra da sözüm ona Fransızca konuştu .Şöyle diyordu:

— Ben Don Alonso Altamura de İpecacuana ey Alcanfora Markues de Chacabuco... Yani senin anlayacağın 721 numaralı dairedeki El Caballero Cubano.

— Anladım efendim... Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?

— Bar ne vakit açılacak?

Bu suali sorarken Kubalı'nın sesi biraz çatlak biraz da mahçup çıkmıştı.

— Bar sabahleyin sekizde açılıyor efendim. Ama şayet maden suyu veya kahve gibi bir şey istivorsanız?

— Ben size bar kaçta açılır diyorum. Siz kalkmış bana maden suyundan bahsediyorsunuz. Bununla onun ne ilgisi var?

Telefon kapanmıştı. Felsefe mezunu delikanlı hemen kaleme sarılıp defterin üzerine iğildi:

«Gecenin ilerlemiş saatlerinde en medenî bir insanı bile asırların gerisine doğru sürükleyip götüren garip bir sihir var. Taş devrinin yalnız tarih sayfalarına inhisar etmediği muhakkak. En uysal bir adamın bile böyle anlarda mağara hüviyetine bürünüvermesi şaşılacak şey. Şu telefon konuşması gündüz olsaydı bu Kuba'lı bana karşı böyle kaba davranmazdı.»

Bir saat sonra telefon tekrar çalmıştı:

— Ben 721 numaralı dairede kalan Kubalı'yım. Bar kaçta açılacak?

— Biraz evvel size arzetmiştim efendim .Tam sekizde.

— Saat sekiz olmadı mı?

— Hayır efendim. Henüz dört.

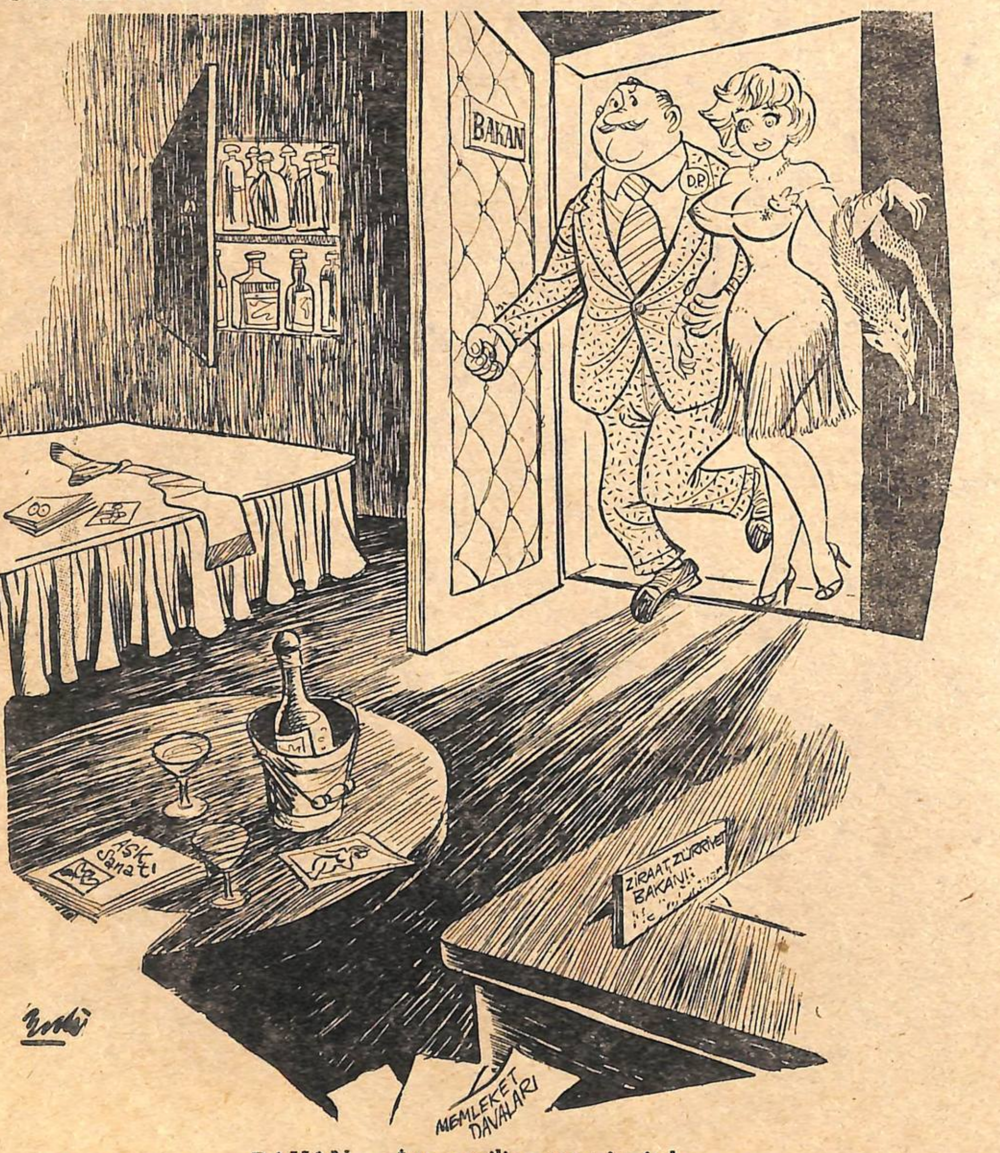

BAKAN — İşte sevgilim, garsoniyerim!..

Aradan ancak beş dakika geçmişti. Telefon tekrar çaldı:

— Tanrının büyüklüğüne sığınarak soruyorum. Bar kaçta açılacak?

— Daima olduğu gibi saat sekizde efendim .Bir nokta daha var. Müsaade ederseniz bunu da hatırlatayım size... Belçika kanunlarına göre geceleri otel dairelerinde içki servisi yapmak yasaktır. Fakat...

Telefonda, son süratle giden sekiz silindirli iki otomobilin çarpışması gibi müthiş bir gürültü olmuştu. Delikanlı kaleme sarılıp deftere eğildi:

«Karanlıkta sigara içen bir tiryakinin, dumanı görmediği için bundan pek zevk almadığı tecrübeyle sabit. Ayyaşlar da aynı durumda olsa gerek. Sarhoşluk için en mübrem ihtiyaçlardan biri de dekor. Meyhane dekoru...

Aradan ancak yarım saat geçmişti. Telefon çaldı:

— Ben 721 numaralı da... Ben 321 numaralı dai...

— Bar sekizde açılır efendim.

Bu kısa cevabı verdikten sonra not etti:

«İçki içildiği zaman olduğu gibi, içilmediği zaman da ilk tesirini beyin yolu ile dilde ve çene kemiğinde gösteriyor. Kelime tutukluğu ve ifade güçlüğü.

Yazmağa başladığı cümle henüz bitmeden telefon tekrar çalmıştı:

— Bana bak ben... Bana bak ben...

Delikanlı yazısına devam etti:

«Alkol krizi başladı. Hızlı bir tempo ile de devam ediyor.

Telefon:

— Şu bar olacak yer geceleri kaçta kapanır?

— Gece yarısından sonra saat tam ikide kapanır efendim.

— Ben sana saat kaçta açılır diye soruyorum. Sen bana kalkmış ikide kapanır diyorsun. Hayvan herif...

Defter ve kalem:

«Alkol krizinin en tipik işaretlerinden biri küfür, diğeri de sertlik olduğuna göre...»

Telefon:

Seri halinde küfür ve tehditler biribirini kovalıyordu. Delikanlı büyük bir nezaketle cevap verdi:

— Arzu ederseniz size bir uyku hapı getireyim. Ayrıca gayet tesirli müsekkinler de var burada efendim.

— Uyku hapları da müsekkinler de kafanda paralansın. Benim bildiğim gece bekçisinin vazifesi her şeyden evvel müşterilere faydalı olmağa çalışmaktır. Halbuki sen kalkmış benimle alay ediyorsun. Yarın seni işinden attırmazsam bana da

TAŞ DEVRİ

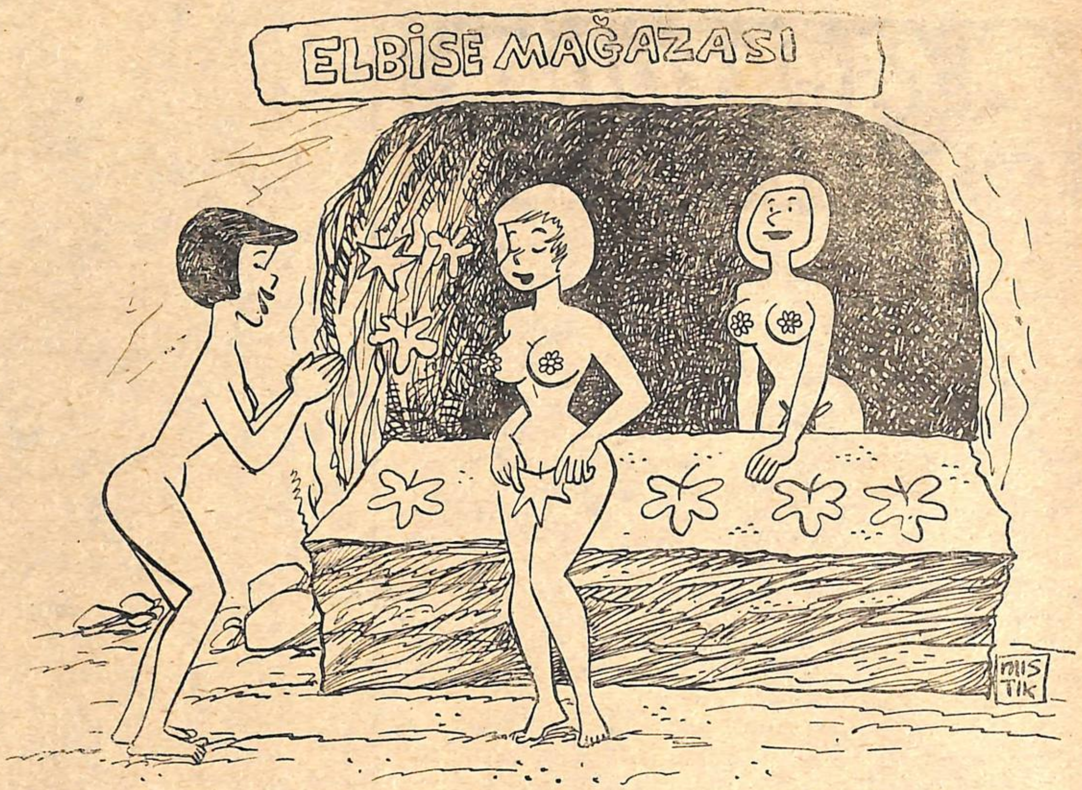

— Bu elbise seni çok değiştirdi!..

de Chacabuco demesinler.

Defter ve kalem:

«Hakaretten sonra tehdit faslı. Frenlenmesine hiçbir şekilde imkân olmayan şuuraltı durumunun taşkın bir hüviyete bürünerek...»

Telefon:

— Beni duyuyor musun?

— Duyuyorum efendim

— Emrediyorum sana. Bar derhal açılsın.

— Barmen olacak katil kaçta gelir?

— Sekizde.

— Senin saatin şimdi kaç?

— Otelin saati yediyi gösteriyor.

— Ne dedin? Yediyi mi gösteriyor? Bir demirci bul, bir nalbant çağır, çilingiri uyandır, itfaiyeye haber ver, kapıyı yıksınlar, duvarı delsinler, tavanı indirsinler ama şu bar açılsın.

Celâl Bayar kendisine hediye edilen atları satmış... -Gazeteler-

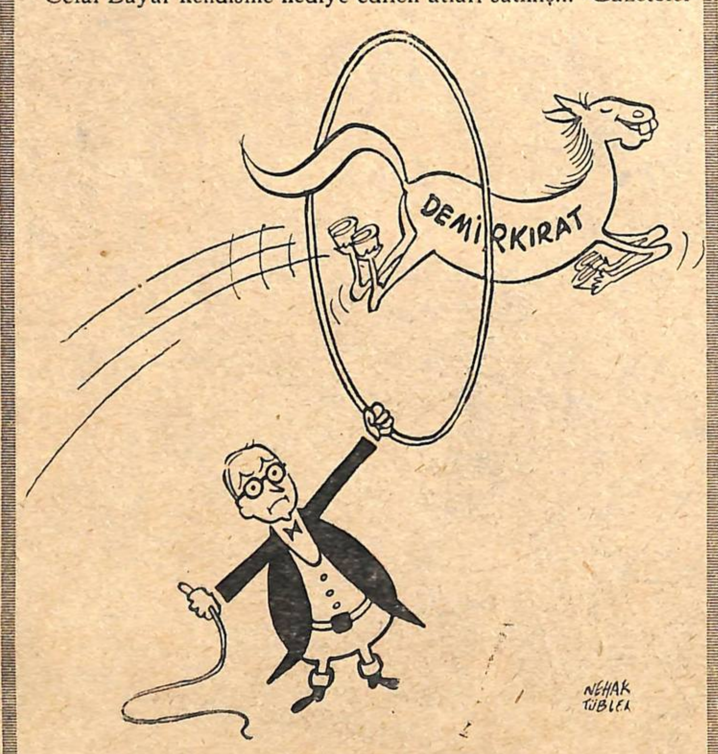

AT CAMBAZI!..

— Emirleriniz başüstüne efendim. Yalnız müsaade buyurun haddim olmayarak size bir tavsiyede bulunayım. Bir saat dediğiniz şey alt tarafı nedir? Çabucak geçer. Siz şimdilik traş olun, güzel bir duş alın, giyinmeğe başlayın. Bir saat bile değil... Tam 55 dakika sonra bara girmiş olacaksınız.

Telefondaki ses, ses olmaktan çıkmış, homurtu, hırıltı ve inilti karışımı haline gelmişti.

— Bara girmek mi dedin? Girmek de ne demek ulan? Sen benimle alay mı ediyorsun sefil herif... Kapıyı üstüme kitlemişler, elektrik kesildi... Kaloriferi söndürdüler... Saatlerdenberi sana bardan telefon ediyorum... Bütün bunlar yetişmiyormuş gibi elime geçirdiğim bir şişeyi açarken parmağım da kesildi.

★

BANADA MI?

Meşhur avantacı Sabık Dışişleri Bakanı Zorlu «Mister % 10,» birgün lüks bir lokantaya girdi. Oturdu. Menüyü eline alarak salçalı köfte az fasulye, az ekmek ısmarladı. Kayıntısını attıktan sonra garsona bağırdı:

— Oğlum, benim hesap!..

Garson derhal koştu, yazdı çizdi ve hesap puslasını Sâbık Fatin'e uzattı. Fatin ince ince hesabı tetkik etti, sonra kaşlarını çatarak:

— Ulan, dedi, hesap tam 250 kuruş tutar, bu fazla 25 kuruş ne?

Garson güldü:

Garson hakkı efendim, % 10.

Bu söz üzerine sabık Dışişler Bakanı garsona yaklaştı:

Mektup Örnekleri

ADNAN'DAN SUZAN'A

Nonoşum Suzan,

O, her kelimesinde veciz mânalar gizli olan mektubunu Hıyarlı hidropotasyum sülfat tesislerinin açılma töreninde alelacele elime verdiler. Etrafımı saran muhabbet halesine boş vererek mikrofona yaklaştım ve en derin tahassüslerimle okumaya başlayınca, Namık, «Ne yapıyorsun ulan Adnan?.. Kendine gel-!» dedi.

Ben senin aşkınla o kadar meşbu idim ki, tesisleri açan düğmeye bir türlü basamıyordum.

Oh Suzan, yedin beni. Ben görülmemiş kalkınma arasında seni, çok ihmal mi ettim, benim gayrı meşru sevgilim, haa?

Emin ol Suzan, bütün vatan sathında senden daha hızlı bir kadına rastladımsa pardon!..

Her açılışta, her toplantıda, her kongrede sen varsın. O tezvirciler, annadın mı? Tertipçiler, fırsatçılar ne derlerse desinler ben dümenimi çevireceğim. Sana bütün iktidarım üzerine yemin ederim ki «yavaş gel». 1950'de sana olan aşkım şu kadarken, şimdi bu kadar değil mi canım?..

Bunu odana gelen her herife söyle. Hele hakikatleri tahrif eden şu gazetecileri odana alma rica ederim alma. Ne istiyorlar Suzan bizden bu adamlar yarabbi!

Yarın gece geleceğim Suzan. O Avrupadan getirttiğim naylon şeyini giy. Saat 2'de düşerim. Kapıdaki memura biraz kaşar ekmek, ançuez aldırıver cicim. Kafamızı bulalım. Senin yanında herşeyi unutmak ve kollarında uyumak istiyorum.

Ben milleti uyuttum, sen de beni uyut. Olur mu? Cicim, bu memlekette bana limon sıkacak adam yok değil mi? Yavrum hadi söyle, konuşsana yahu! «Hızlı söyle duyam». Mest et beni Suzan. Öyle mest et ki herşeyi unutup aşk sathı mailine mezbuhane bir şekilde girip neş'emizi bulalım.

Adnan

— Oh, nihayet bir kabine bulabildik!..

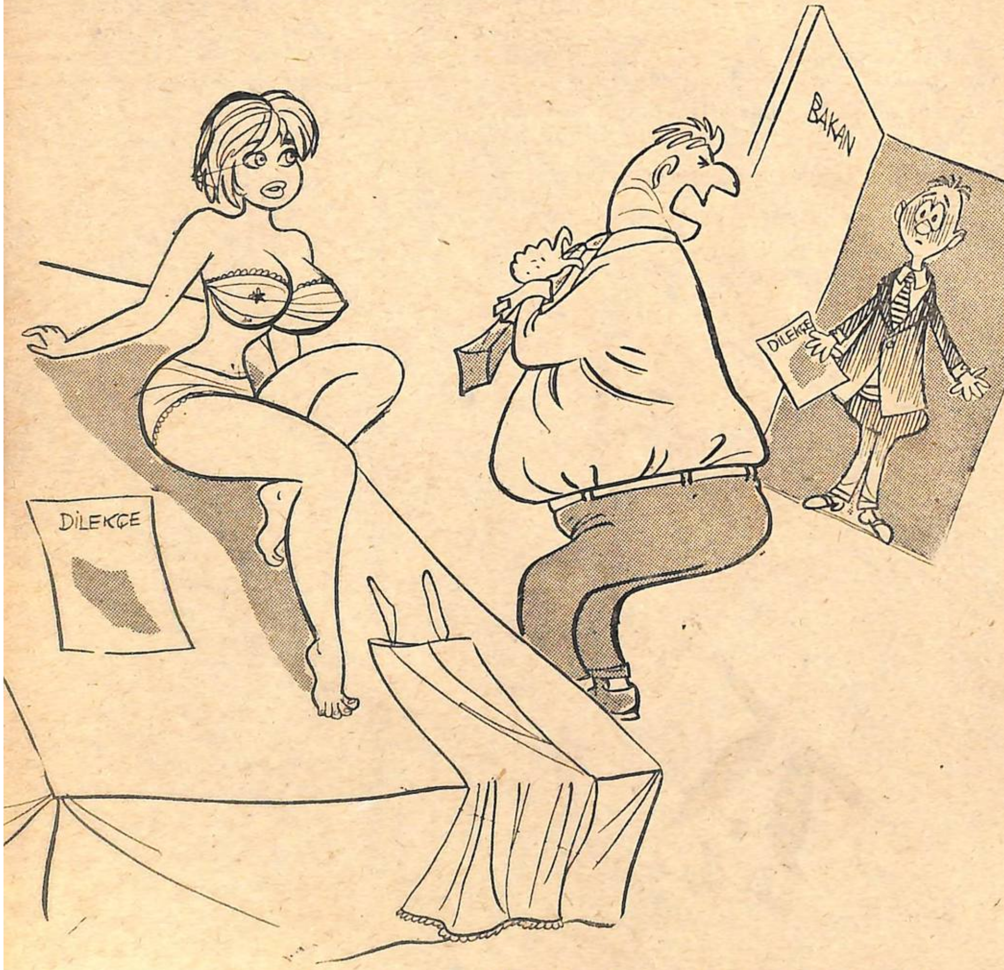

Bakan — Ne acele ediyorsun?.. Sıra ile bütün eshabı mesalih ile meşgul oluyorum işte!

Bilmece

Sadık yolda giderken bir cüzdan buldu. İçini açınca tam 25.000 lira olduğunu gördü. Hemen tramvaya atladı. Şişliye gitti. Oradan bir taksiye binerek Levent yolu üzerinden Büyükdereye gitti. Derhal anlaştığı bir motorla karşı sahile geçti. Beykozda otobüse binen sadık, Kandillide indi ve bir taksiye binerek yoluna devam etti. Üsküdarda inen Sadık, Kısıklı tramvayına atladı. Bağlarbaşında tramvaydan inen Sadık, yeniden bir taksiye bindi, şoföre bir adres verdi. Araba 20 dakika sonra bahçe içinde bir evin önünde durdu. Sadık indi, kapıyı çaldı. Kapıyı açan adama:

— Kaybettiğiniz cüzdanı buldum. Buyrun, tam 25.000 liradır dedi.

Adam da teşekkür ederek Sadık'a bir 50'lik toka etti. Acaba Sadık cüzdanın sahibini nasıl oldu da bildi?

Sadık cüzdanın o adamın olduğunu tahmin etmişti.

★

Bir otobüs dört tekerleği olmadan hareket edip gidiyor. Bu nasıl olur?

CEVAP: Bu bildiğiniz otobüs değil, deniz otobüsüdür.

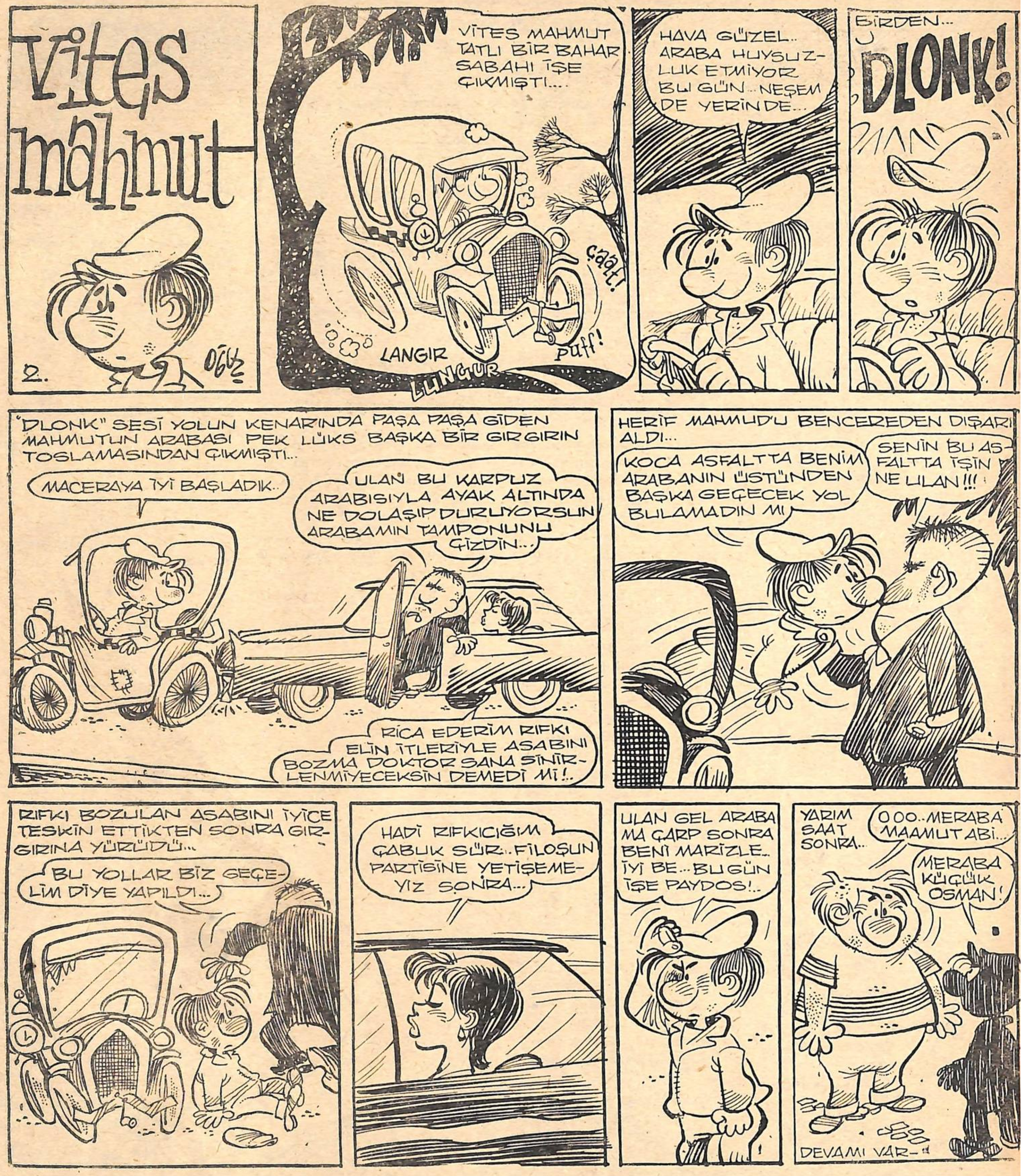

★ **DAHA, DAHA!**

-Bu bir fıkra değil, bir gerçektir-

Sâbık iktidarın en hızlı zamanları. Ünlü çıplak Colette, Ankara Palas Pavyonunda marifetlerini göstermekte. Günümüzün sabıkları, bu kıvrak strip-tease yıldızını seyretmek için her gece oraya devam ediyorlar. Vurdum duymaz kalpleri köhnemiş bir arzuyla çarparken, tıkabasa dolu midelerinin verdiği rehavetle gevşiyor, o sıralarda kendilerine çok sağlam görünen koltuklara yayılıyorlar.

Zaman zaman hususî âlemler yaptıkları da oluyor tabiî...

Yine böyle âlemlerden birisinde, Colette soyundukça sabıklar coşuyor, sabıklar coştukça Colette soyunuyor. Sonunda, üzerinde derisin den başka birşey kalmıyor. Fakat sabıkların gözleri öylesine kararmış ki, bağırıyorlar:

— Daha, daha!.. Yoksa biz soyacağız.

Colette cevabı yapıştırıyor:

— Siz beni halk zannettiniz galiba?

★ **AYAN BEYAN...**

Her fırsatta, gözleri yuvaların dan fırlayarak, ağızları köpük köpük, çektikleri nutuklarda:

— Meydan, yol, baraj, derlerdi. Ne tuhaf kaderdir ki, meydanlarda yuhalandılar, yollarda önlerine geçildi ve Millî Birliğin seli onların zorbalık barajlarını yıktı.

Bütün bunları düşününce, aklımıza nutuklarında kullandıkları bir tâbir daha geliyor: «Görülmemiş kalkınma...» Ve o zamanlar bir hayli manâsız görünen bu tâbirin ne ifade ettiğini şimdi açıkça anlıyoruz. Kendileri kalkınıyorlardı ve tıkabasa dolu kursaklarına, banka hesaplarına, mücevher kutularına rağmen henüz doymamışken, ürkütülen kargalar gibi havalandılar.

DEDEKTİF Olabilir misiniz?

DEDEKTİF ŞAKIR

Dedektif Şakir birgün bürosunda otururken kapı açıldı ve içeri yakası paçası bir yanda, gözleri yerlerinden fırlamış, heyecan içinde yaşlıca bir adam girdi ve Şakire doğru atılarak dehşetle bağırdı:

— Beni kurtar üstad!.. Beni öldürecekler!

Şakir, bu sözler üzerine derhal yerinden fırladı, merdivenleri dörder dörder atlıyarak caddeye çıktı ve konuşan 3 kişilik bir grubun üzerine gitti ve:

— Sizi ölüme teşebbüs suçundan tevkif ediyorum, dedi.

Şakir, o heriflerin suçlu olduğunu nasıl anladı?

CEVAP:

Şakirden yardım isteyen, «Beni öldürecekler!» deyince kurt hafiye hemen gidip o herifleri enseledi. Çünkü yardım isteyen adam «öldürecekler» demiş, yani bir kişiden fazla adamı kastetmişti. Şakir de 3 herifi orada görünce herhalde bunlardır, deyip yakaladı.

Seçme Saçmalar

Kurdu meclis sâbıkan, meyhanede.

Meyhaneci Celâl

Ne idim, ne oldum, ne olacağım?

Adnan

Haniya benim elli gram pastırmam.

Osman Kavuncu

Titrerim mücrim gibi, baktıkça istikbalime.

Gibisi fazla

Keşke ilersini görseydim.

Tevfik İleri

Giderim ben de, bende...

Yassıadaya mı?

Valla ben yapmadım!

Yemezler!

Yine bugün ada sensiz, içime hiç sinmedi.

Sindiririz

Biz Çankayanın üç gülüyüz.

Celâl-Adnan-Refik

Ne kendi etti rahat, ne âleme verdi huzur,

Geberdi gitti nihayet dayansın ehli kubur.

Müntehir Sâbık Namık

Kişi refikinden azar.

Refik Koraltan

Parayla imanın kimde olduğu belli olmaz.

Tahkikatta çıkacak

Semen geldi sâbıklara bu mahzende oturmaktan.

Biraz koşturun

İndim deniz kenarına.

Faruk Gürtünca

KÜLTÜRÜNÜZDEN NE HABER?

1 — Yatakta kitap okur musunuz?
2 — Okuyacak başka yer yok mu?
3 — Daha ziyade polisiye roman mı okursunuz?
4 — Son okuduğunuz polisiye romanda kaatil kimdi?
5 — Kaatilin kim olduğundan size ne?
6 — Gece lâmbasıyla mı okursunuz?
7 — Lâmbayı kapattınız mı?
8 — Elektrik faturasını kim ödüyor?
9 — Madem ki babanız ödüyor, ona merhametiniz yok mu?

Bu suallerden 8'ine doğru cevap verenler kültür-park'da, 6'sına doğru cevap verenler Alsancak'da, 4'üne cevap verebilenler de Bahri Baba'da oturuyor demektir. Geriye kalanlar da kendilerine yer arasınlar.

NEMRUT AMCA

İzmirden **NECLA YUMAK**, çok yalnızmış. Arkadaşlarının, yakınlarının yanında bile kendisini yalnız hissediyormuş «Bunun çaresi nedir?» diye soruyor.

— NECLA YUMAK ayıp ediyor doğrusu. Okuyucuların sorularını cevaplandıracağız dedikse, bizi ne sanıyor yani?

Ankara, Kavaklıdere **YALÇIN Y.** adresi ile mektup yazan bir okuyucu, şunu merak etmiş: **«Bir zamanlar çok sık duyduğumuz bir lâf vardı: (Her mahallede bir milyoner yarattık) diye bir lâf... Aradım taradım. Bizim mahallede böyle bir mahlûk yok. Bunu nasıl izah edeceksiniz?**

— Aynı şeyi ben de merak etmiş, bizim mahallede araştırma yapmıştım. Netice aynı oldu. Fakat sebebini anlamakta da gecikmedim. Milyoner olanlar, bizlerin oturdukları mahallelerde kalacak değiller ya? Milyoner olduktan sonra çekip gittiler herhalde. Şu anda hepsinin bir yerde toplanmış olduklarına bahse girerim.

Muğla'dan **AHMET GECESEVER**'in derdi başka. **«Devr-i daim makinesi yapmak arzusuna kapıldım. Bu işe bir hayli para yatırdım, şimdi makine tamam ama, ne için kullanacağımı bilmiyorum» diyor.»**

— Üzülecek birşey yok. Madem ki eli ve aklı bu işlere yatkın bir arkadaşsınız. Şimdi de, «devr-i daim» makinesini ne için kullanacağınızı gösterecek bir makine yapmaya başlayın.

Trabzonlu bir okuyucu(ismini vermemiş), «Ay'da ilk bankayı açmak için nereye müracaat etmem gerekir?» diye soruyor.

— Döviz kaçakçılığının bu kadar cür'etkârını da hiç duymamıştım.

İstanbul, Cağaloğlu - ORHAN KARA, adresi ile mektup gönderen bir okuyucu, «Diktatör kelimesinin aslı nedir?» diye sormuş.

— Bu kelimenin aslı, nesli yoktur. Yani «nesebi gayrı sahih»tir.

Adapazarından NIYAZI SAĞLAM, «En fazla yaşıyan mikroplar hangileridir?» merakına kapılmış.

— Niyazi Sağlam'a özel bir mektup gönderdim. Çoğunu kendisinin de tanıdığı isimleri burada sıralamama yer müsait değildi.

İstanbul, Eyüp - Y. ARSLAN, imzası ile mektup yazan okuyucu üç sual sormuş:

1 — Neden daima ters cevaplar veriyorsunuz?

2 — Eşek teoremi nedir?

3 — İçki içer misiniz?

— Sırası ile cevaplar:

1 — Çünkü daima ters sualler soruyorlar.

2 — Anlamadım.

3 — Teşekkür ederim. Nerede ve ne zaman?

BUNU DUYDUNUZ MU?

O BENİ KESECEK!

Sabık ve Sakıt Meşhur Diktatör çıkarması Adnan Menderese bir softa bozmasının oğlunu kurban etmeye kalktığını herhalde duydunuz. Ama hikâyenin daha bilinmeyen bir tarafı var.

O hadise olduğu sırada bizim husisî muhabirimizde oradaydı. Yobaz, oğlunu kesmeye kalkınca, sabık diktatör işe müdahale etmiş ve mani olmuştu. Sonradan muhabirimizle asri Hazreti Davut rolüne çıkan baba arasında şu konuşma geçti:

— Bana bak babalık, neden oğlunu kesmeye kalktın? Yazık değil mi?

— Tabiî yazık.

— O halde neden bu haltı işlemeye kalktın?

Yobaz acı acı gülmüş:

— Ben onu şimdi kesmezsem, o büyüyünce beni mutlaka kesecektir, demiş.

İnönü, eskilere «Hem fena gideceksiniz!» demişti.

FALCI!..

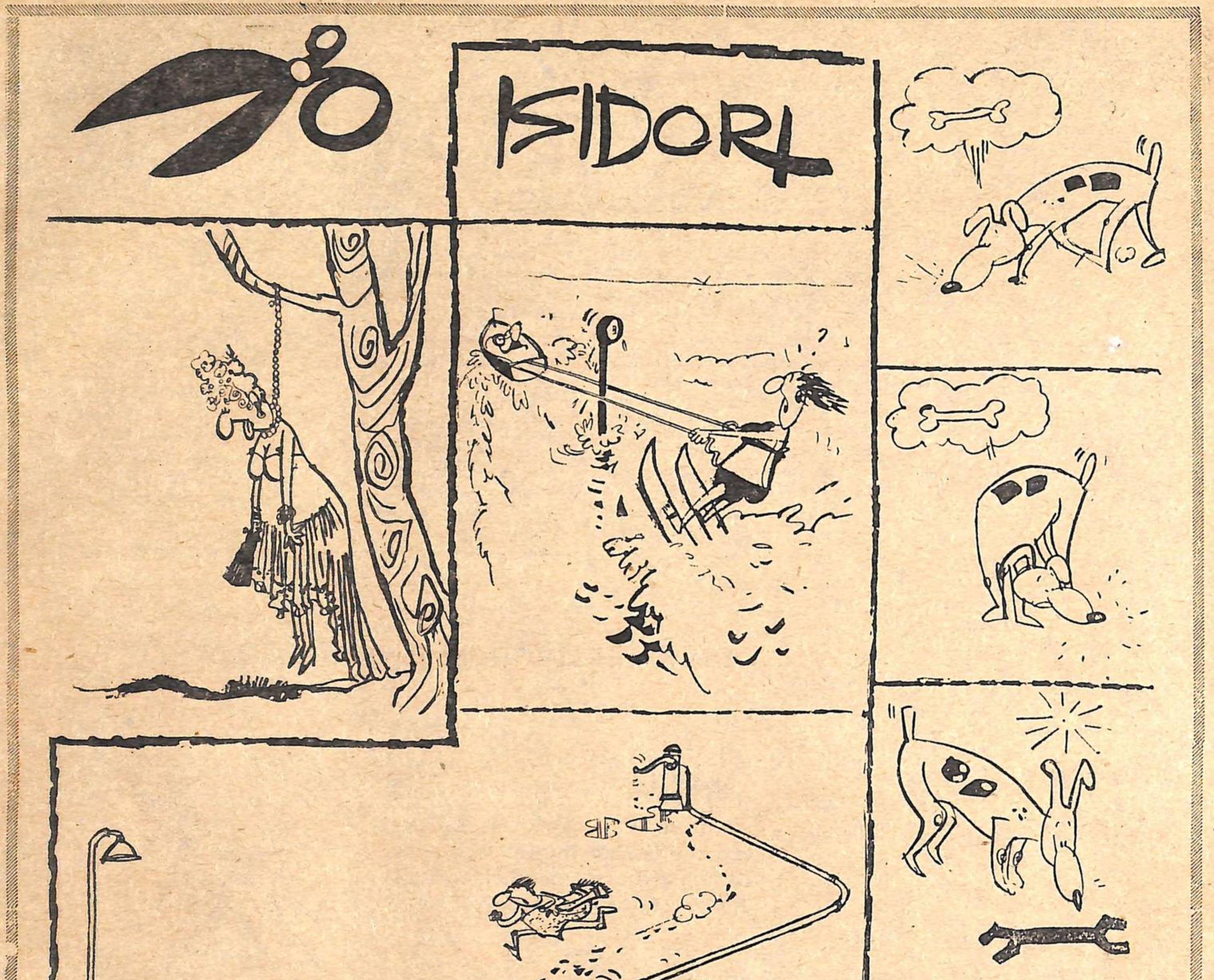

BAHAR MATBAASI 1960 İST.

YUM GÖZÜNÜ AÇ AĞZINI

gabriel chevallier'den • alplaçin

— 2 —

Zengin ziraatçi yine yılmazdı:

— Yahu, diye cevabı yapıştırırdı. Söyledim ya, ben, sizler gibi değil, aksini düşünüyorum.

Mösyö Piechut, Tafardel'i tanımadan önce, bu cins ucuz kurnazlıkları da kıvıramazdı. Fakat aç bir tilkiden farksız olan sağlık memurunun şahsında eşsiz bir akıl hocası bulunca bir hayli rahatladı. Hemen her gününün büyük bir kısmını onunla geçiriyor, onun hareketlerini kolluyor, söylediği sözler arasından kendisine allâmece gelenleri ezberlemeye çalışıyordu.

Onun yanından ayrılıp da evine gidince, aynanın karşısına geçer sağ elinin baş parmağını yeleğinin cebine iliştirerek (bu pozu da Tafardel'den öğrenmişti):

— Evet, derdi. Bu hususu düşünmeliyiz. Bu noktaya şey yapmanız. Hay Allah, noktaya ne yapacaktık yahu? Bu noktaya nokta koymanız... Hayır, böyle değildi. Ne ise, bu noktayı geçelim. Evet baylar, işin bir de... Işin bir yerden görünüşü vardı ama, nereden acaba? Tamam, ilmin bir yerinden olacaktı. İlim kapısı değil, ilim penceresi de değil... Her ne ise, işin bir de ilmin bilmem neresinden görünüşü var... Eh, bu gecelik bu kadar yeter. Zihnimizi yormıyalım.

Ayna karşısındaki kırık dökük cümlelerini burada kesen Piechut, emektar hizmetçisinin başucuna koyduğu az şekerli bir bardak ılık sütü (mülâyimlik versin diye) içer ve yatağına uzanırdı.

Günlerini Mösyö Tafardel ile beraber geçirmesine rağmen, rüyalarında bu zata yer yoktu. Daha ziyade onun karısı «Güzel Rose» ile uğraşırdı.

Piechut, Tafardel'in nekadar darda olduğunu biliyordu. Güzel Rose'un böyle parasız bir adamla yaşamak zorunda olmasından dolayı üzülüyordu ama, bu konuda herhangi bir teşebbüse kalkışamayacak kadar beceriksizdi. Bu arada Mösyö Tafardel'in de işin farkında olduğunu söylememiz gerekir. Kurnaz sağlık memuru, Mösyö Piechut'yu dilediği yola sokabilmek için güzel karısından faydalanmağa karar verdi. Onun nazarında, Piechut hassas ve mahcup bir boğadan başka birşey değildi.

Sıcak, sıkıntılı bir akşam üstüydü. Tafardel yarım saatçik bilârdo oynamak için girdiği (Üç metelik) salonunda Mösyö Piechut'yu görünce, oyundan falan vazgeçerek onun yanına gitti. Kurnaz, parasızların, paralı budalalara yaklaştıkları zaman takındıkları «lütfen ilgi göstermek» pozunu takınmıştı.

— Ooo, nasılsınız Mösyö Piechut? Sonu gelmiyen hesaplarınıza boş verip de, buralara gelir miydiniz? Mösyö Piechut, özür dilemek için ne söyleyeceğini bilmeksizin birşeyler mırıldandı. Zaten iki kelimeyi yanyana getiremezdi.

Konuşmayı henüz kıvırabilen küçük bir çocuk bile onun yanında bir hatip sayılırdı. İpi kopmuş tesbih taneleri gibi düzensiz birkaç kelime mırıldandıktan sonra, büyük bir gayretle kestirip attı:

— Söylediğin meseleyi enine boyuna düşündüm dostum. Bu işe benim de aklım yattı. Tafardel oralı olmadı. Sanki herşeyi unutmuştu.

— Hangi meseleden bahsediyorsun? diye sordu. Mösyö Piechut sıkıntılı sıkıntılı çevresine bakındı. Kaşını gözünü oynattı.

— Biliyorsun ya canım, dedi. Şu mesele işte. Politikaya atılmam bahsi.

— Haa.. Eee, karar verdin demek? Piechut:

— Evet, dedi. Fakat bunu burada konuşmasak daha iyi. Ne dersin?

— Haklısın dostum. Bak ne diyeceğim? Şimdi hemen kalkalım ve bize gidelim. Yemeği de beraber yeriz. Fakat bunun bir ziyafet olacağını sanma. Şöyle basit, hafif ve hazırlıksız bir akşam yemeği.

(Devamı var)

ARTIK TERLİYORUM DİYE ÜZÜLMEYİN

MUM

- vücut ve ter kokularını önler.
- tesirini 24 saat muhafaza eder.
- cildi ve ter bezlerini tahriş etmez.
- elbiselerinize hiç zarar vermez.

MUM
DEODORANT

YEPYENİ BİR...

AKŞAM

7 den 70e kadar herkesin gazetesi

Demokrat Ankarada iş bulma kurumu